

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

17. ČERVNA 2001

Z obsahu:

**Ranní modlitba za
Boží pomoc**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
30. 5. 2001
- strana 2 -

**Úcta k Nejsvětějšímu
Srdci**

Pramen živé vody
z Ježíšova Srdce
- strana 4 -

Sacré-Cœur

Božena Grzebieňová
- strana 5 -

**Neposkvrněné Srdce
Panny Marie**

Ignace de la Potterie
- strana 7 -

**Duc in altum –
zajed' na hlubinu!**

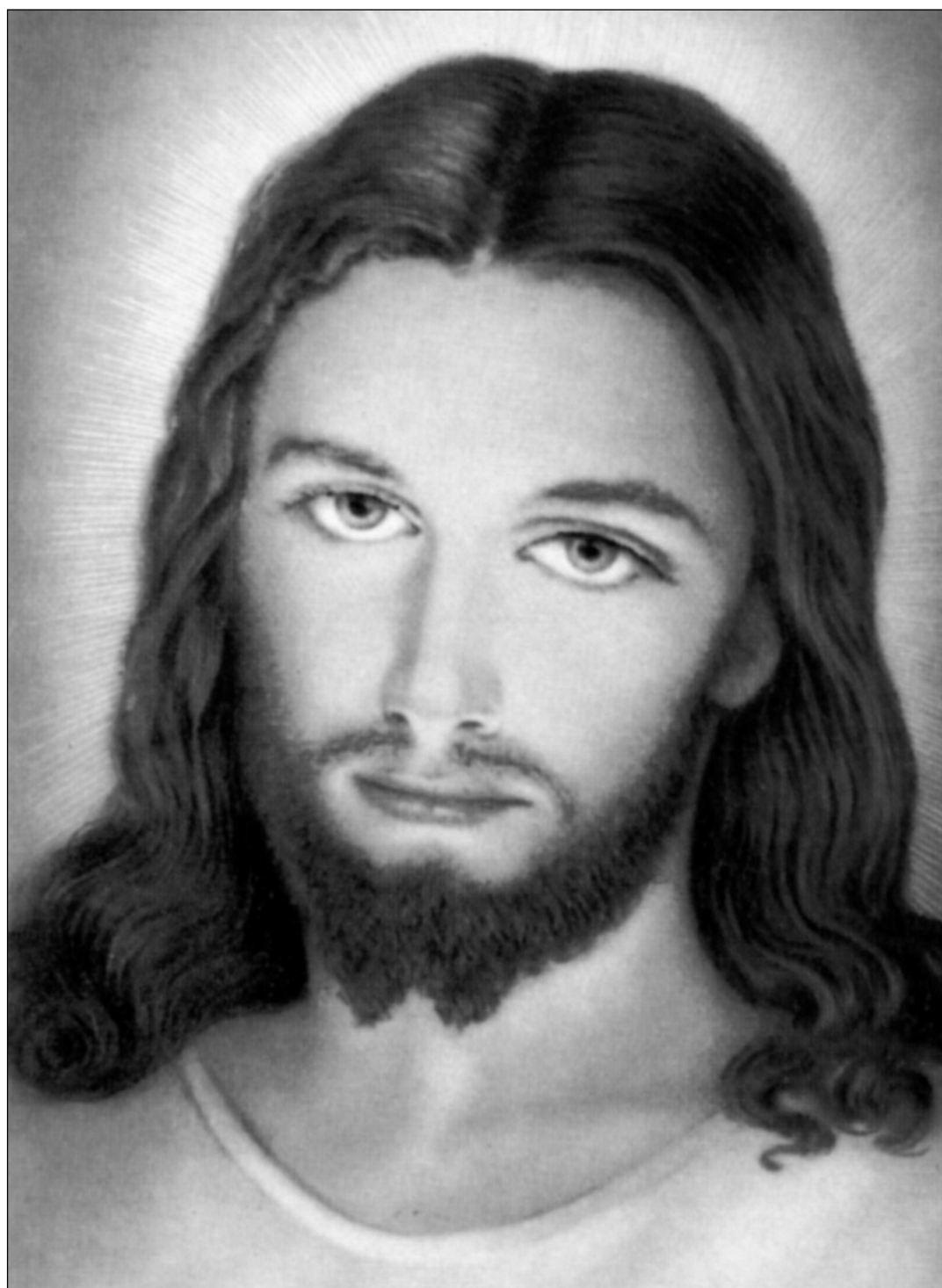
Homilie Sv. otce
o slavnosti Nanebe-
vstoupení Páně na závěr
mimořádné konzistoře
- strana 8 -

**Podruhé na
ostrově Malta**

K poslední cestě Jana
Pavla II. (4)
- strana 10 -

**Sezóna nové
evangelizace**

Marco Impagliazzo
- strana 14 -

Ranní modlitba za Boží pomoc

Zrána slyšíš můj hlas, zrána ti předkládám své modlitby a čekám. Těmito slovy se pátý žalm představuje jako ranní prosba, a tak se dobře hodí do liturgie chval jako zpěv věřícího na začátku dne. Základní tón této prosby je poznamenán napětím a úzkostí z nebezpečí a trpkostí, které mají nastat. Ale neklesá důvěra v Boha, který je vždy připraven podpořit svého věrného, aby neklopýtl na životní cestě.

Důvěra církve

»Takovou důvěru má jedině církev« (Jeronym, Tractatus LIX in psalmos 5,27 Pl 26, 829). A svatý Augustin, když upozorňuje na titul, který žalmu předchází, titul, který latinsky říká: *Pro toho, kdo přijímá dědictví*, vysvětluje: »Jedná se tedy o církev, která přijímá za dědictví věčný život skrze našeho Pána Ježíše Krista, takže vlastní samého Boha, spojuje se s ním, nachází v něm své štěstí, jak je psáno: *Blahoslavení tiší, neboť obdrží v dědictví zemi*« (Mt 5,5). (Enarr in Ps., 5: CCL 38, 1,2-3).

Jednající osoby

Jak se často stává v »prosebných« žalmech, které se obracejí k Hospodinu s prosbou o osvobození od zla, vystupují na scénu i v tomto žalmu tři osoby. Především se zjevuje Bůh (vv.2-7), povytce *Ty* v žalmu, na kterého se prosebník obrací s důvěrou. Tváří v tvář úzkostem z namáhavého a snad nebezpečného dne se vynořuje jistota. Hospodin je Bůh důsledný, přísný ve vztahu k nespravedlnosti, kterému je cizí každý kompromis se zlem: *Ty nejsi Bůh, kterému by se líbila nepravost* (v. 5).

Před zrakem Hospodina defiluje dlouhý seznam zlých osob – rouhač, pošetilec, který páchá zlo, lhář, krvežíznivec, podvodník. On je Bůh svatý a spravedlivý a odklání se od toho, kdo schází z cesty pravdy a lásky, staví se proti tomu, kdo si volí *cesty, které*

směřují do říše stínů (srov. Př 2,18). **Věřící se tedy necítí sám a opuštěný, když se střetne s městem, vstupuje do společnosti a do zmatků každodenních událostí.**

Prosící Já

Ve verších 8–9 naší ranní modlitby druhá osoba, prosící, se sama představuje jako *Já* a sděluje, že celá jeho osoba se **odevzdává Bohu** a jeho *velkému milosrdenství*. Je si jist, že brány chrámu, to znamená místo božské společnosti a důvěrnosti, uzavřené pro bezbožné, jsou pro něho otevřeny dokořán. Vstupuje tam, aby zakusil **bezpečí božské ochrany**, zatímco venku zuří zlo a oslavuje své domnělé a efemérní triumfy.

Ovoce ranní modlitby

Od ranní modlitby v chrámu přijímá věřící vnitřní náboj, aby mohl předstoupit před svět často nepřátelský. Hospodin sám jej vezme za ruku a povede ho ulicemi města, dokonce mu *urovná cestu*, jak říká žalmista v prostém, ale sugestivním obrazu. V hebrejském originálu se tato klidná důvěra zakládá na dvou termínech (chésed a sedaqáh): *milosrdenství* nebo *věrnost* na jedné straně a *spravedlnost* nebo *spása* na straně druhé. To jsou typické výrazy pro **oslavu spoje-nectví, které spojuje Hospodina s jeho lidem** a jednotlivými věřícími.

Zlovlný nepřítel

Hle, nakonec se na obzoru rýsuje temná postava třetího aktéra tohoto každodenního dramatu: jsou to nepřátelé, rouhači, kteří již figurovali na pozadí předchozích veršů. Po Božím *Ty* a prosícím *Já* jsou zde ještě *Oni*, které představuje nepřátelská masa, symbol zla ve světě (vv. 10-11). Jejich fyziognomie je zde pojata na podstavě základního prvku sociální komunikace – slova. Čtyři prvky – ústa, srdce, hrdlo, jazyk – vyjadřují

radikálnost zloby vložené do jejich rozhodování. Jejich ústa jsou plná falešnosti, jejich srdce ustavičně strojí proradnosti, jejich hrdlo je jako otevřený hrob, ochotné chtít jen smrt, jejich jazyk je svůdný, ale *plný smrtelného jedu* (Jk 3,8).

Po tomto příkrém a realistickém líčení zvráceného, který napadá spravedlivého, žalmista vyzývá Boží odsouzení ve verši, který křesťanská liturgie vynechává, a chce se tak vyrovnat s novozákonním zjevením o milosrdné lásce, která nabízí i rouhači možnost obrácení.

Jistota Boží pomoci

Žalmistova modlitba tak dozná v tomto závěrečném bodě plnost světla a pokoje (vv. 12-13)

po právě vylíčeném temném profilu hříšníka. Vlna jasu a radosti zaplaví toho, kdo je věrný Hospodinu. Den, který se nyní před věřícím otevírá, i když je poznamenán únavou a úzkostí, bude mít nad sebou vždy božské požehnání. Žalmista, který zná hloubku Božího srdce a způsob jednání, **nemá žádných pochybností: Hospodine, zheňáš spravedlivému, jako štítem ho věnčíš svou přízní** (v. 13).

L'Osservatore Romano
31. 5. 2001

Mezitimulky a zvýraznění
redakce Světla

SEVERNÍ KOREA

Prezidentka papežské komise pro misijní práci žen si stěžuje na brutální pronásledování křesťanů v Severní Koreji. Režim v Pchjongjangu vidí v křesťanech své úhlavní nepřátele, prohlásila Monika Pankoke-Schenkova po návratu z Jižní Koreje. Při svém pobytu v Jižní Koreji se starala především o pomoc uprchlíkům ze Severní Koreje.

KANADA

Katolíci biskupové v zemi vyzvali ke smíření kanadského obyvatelstva s původními domorodci. Ve svém letničním svolání poukazují biskupové na špatné postavení Indiánů a Eskymáků. Ti jsou ve srovnání s průměrným obyvatelstvem podstatně chudší. Je mezi nimi také vyšší sebevražednost a dětská úmrtnost. Biskupové prohlašují mezi jiným, že chybí vztahy mezi původním obyvatelstvem a ostatními Kanadany. Vyzvali katolíky k tomu, aby aktivně spolupracovali na smíření s Indiány a Eskymáky.

HOLANDSKO

Haarlemský kriminolog Chris Rutenfrans kritizoval praxi eutanazie ve své zemi. Povinnosti, které při tom předepisuje zákon, se pramálo dodržují, řekl vědec na kongresu »Medicína a svědomí«. Přesto žádný lékař není trestán, když směrnice zákona překročí. Podle jeho názoru je naivní věřit, že člověk ve stavu těžké nemoci je schopen sám rozhodovat o své smrti.

NĚMECKO

Biskup Reinhold Stecher vidí paralelu mezi holandským zákonem povolujícím eutanazii a nacistickou propagandou. V jednom rakouském časopisu zastává tezi, že v obou případech se používá k ospravedlnění odvolání na soucit a lidskost. Argumenty, které vedly k zákonu o eutanazii, se objevily v nacisticko-propagačním filmu »Žalují«. Taková paralela musela podle Stechera vyvolat v Holandsku hluboké rozčarování.

Radio Vaticana

Uzdravující láska

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Komu se málo odpouští, málo miluje

Tvůj Pán přijal pozvání do Šimonova domu a toto pozvání platí i pro jeho přátele. Poděkuj hostiteli za jeho laskavost a zaujmi s ostatními místo u stolu. Ježíš však vstupuje do této hodovny sině nejen jako host, ale také jako hostitel. Chce všechny přítomné pohostit u stolu svého slova i bohatého stolu Božího milosrdenství.

Do místnosti vstupuje také nezvaná žena. Všichni ji tu znají především pro její hříšný způsob života. Sotva se dověděla, že Ježíš je zde, platí pro ni jen jedno: ví, že musí za ním. Minout se s Pánem, který prochází okolo, by mohlo znamenat nenávratnou ztrátu nabízené milosti.

Zatím vyhledávali božského Mistra především ochrnutí, slepí, hluchí, malomocní, nebo také zvědavci a ti, kteří ho chtějí pokoušet potměšilými otázkami. Co hledá u Pána tato mladá, krásná, zřejmě i bohatá žena? Nechce ho obtěžovat žádostmi ani otázkami, nechce jej ani nijak rušit v jeho stolování. Stačí jí místo u jeho nohou. Právě tato žena s tak špatnou pověstí si našla účinný způsob, jak rozmlouvat s Ježíšem, a to dokonce důvěrněji než hostitel a ostatní společnost. Tento rozhovor srdce začal ještě dříve než tato hostina a jen díky tomu je zde, protože je to ON, kdo probudil její neodolatelnou touhu projevit, jak velice jej miluje. O co jde v tomto intimním dialogu beze slov? O radikální proměnu života.

Z jejího příkladu však také poznáváš, že čím je láska hlubší a opravdovější, tím méně myslí na sebe. Tato žena si zamilovala Ježíše více než kdokoliv z přítomných. A přece se nijak nesnaží mít Pána jen sama pro sebe. Bude mu projevovat své horoucí city tak, aby jej v ničem nerušila. Přinesla si ve vzácné nádobě ještě vzácnější olej, aby jím pomazala Pánovy nohy. Ale jak se zdá, milujícímu srdci je to nakonec málo. Sotva políbila nejsvětější nohy, již proudy slz zcela spontánně, upřímně a přesvědčivě vyjadřují všechnu její lítost, vděčnost i lásku a nedají se už nijak zdržet. Nebude to Pánu na obtíž, že mu smáčí nohy svými slzami? Čím je setřít? Nemá s sebou nic, jen své rozpuštěné vlasy. A tak dává Pánu dokonce to, co je mnohem cennější než nejdražší olej od kupců, dává sama sebe. Nemělo by podobně vypadat každé setkání s Pánem?

Hostitel pozoruje chování hříšnice a nenačází na něm nic dojemného. *Pošetilý člověk to nechápe, nerozumný nemá pro to smysl*⁽¹⁾. Šimon vnímá její počínání po svém: v této nečekané příhodě našel tu nejlepší odpověď na otázku, kterou měl na mysli, když si zval Ježíše do svého

domu: Co je to za proroka, který trpí, aby se ho dotýkala žena tak hříšná, jako je tato?

Kdyby byl Pán prorokem, který se chová tak, jak si to Šimon představuje, nemusel by odmítnout také Šimonovo pozvání? Takovým prorokem však Pán opravdu není. *Přišel spasit, co zahynulo*⁽²⁾. I jeho. Kdo je na tom ve skutečnosti hůře, veřejná hříšnice, nebo zpychlý hostitel? Svou milost přináší Pán oběma. Jak s ní naloží?

Šimone, chci ti něco povědět.

Ježíšovo podobenství o dvou dlužnících je docela prosté, a přece nadmíru výmluvné. Odpověď na Mistrovu otázku připadá Šimonovi tak samozřejmá, že se až diví, proč se tak ptá. Ale jak se zdá, jednat a smýšlet podle zcela samozřejmých principů nemusí být vůbec samozřejmé. Je tu jedna překážka, která nás v tom směru přímo ochromuje, a tou je naše sebeláska. Čím to, že Šimona pohoršuje láskyplné počínání hříšnice, a ani mu nepřijde na mysl, co on sám zůstává dlužen svému hostu? Zůstává mu dlužen nejen políbení na uvítanou, omytí a pomazání. Dluží mu především opravdovou úctu a důvěru, která nikdy nezačíná tím, že odsuzuje. Dobrota srdce, která důvěruje a dobře smýšlí, se může někdy zmýlit, ale sebejistá nadřazenost se mylí vždy. Naše úsudky o druhých by byly ohleduplnější a objektivnější, kdyby za nimi často nestála nepřiznaná snaha po sebeospravedlnění. Nadržovat sobě můžeš jedině na úkor druhých.

Za prostým a samozřejmým Ježíšovým podobenstvím se ve skutečnosti skrývá nedozírné tajemství Božího milosrdenství.

Jeho velikost je v tom, že Bůh chce hřích nejen odpustit, ale dokonce ho proměnit v lásku, která bude tím větší, čím větší byl hřích. To je pravý důvod, který přivedl Ježíše na tuto zem mezi hříšníky, cizoložníky, lichváře a vrahy. Nediv se tedy, jestliže máš dojem, že Bůh otálí a šetří sírou a ohněm, ačkoliv se stále více rozmáhá ohavnost a hřích. Jeho dobrotivost si jen připravuje o to větší vítězství. Nezrodila se i tvoje láska z jeho odpouštění? Připoj se k ženě a oplakávej s hlubokou upřímností hříchy své i hříchy světa u nohou Pána, který má tak obdivuhodnou *moc odpouštět hříchy*. Neukazuje tato žena ten pravý způsob, jakým Pán chce, aby mu byl celý svět *položen k nohám*?⁽³⁾ Neboj se tomu uvěřit, vždy je to právě *víra*, která *zachraňuje*, a je to *víra v Božího Syna, který k nám pojal lásku a za nás se obětoval*.

Můj Ježíši, ty jsi mé útočiště, zahrnuješ mě radostí ze záchrany. Dej, aby se brzy mohli radovat všichni, protože jsou upřímného srdce⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 92,7; ⁽²⁾ Mt 18,11;

⁽³⁾ srov. Žid 10,13; ⁽⁴⁾ resp. žalm 32

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 12,7-10.13

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou.“ David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2. čtení - Gal 2,16.19-21

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium - Lk 7,36-8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je

Pokračování na str. 13

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci

Pramen živé vody z Ježíšova Srdce

Spasitelská Kristova láska, která se zjevuje v jeho zmučeném těle, byla předmětem úcty a rozjímání církevních Otců. Svědčí o tom modlitba sv. Ambrože (†397). Vyzývá v ní věřící, aby z Krista jakožto pramene čerpali sílu pro své svědectví o něm.

Pij Krista, protože On je vinným keřem!

Pij Krista, protože On je skálou, ze které vytryskla voda!

Pij Krista, protože On je zdrojem života!

Pij Krista, protože On je řekou, jejíž prameny obveselují město Boží!

Pij Krista, protože On je pokoj!
Pij Krista, protože z Jeho Srdce tryskají proudy živé vody!

Je snadné konstatovat, že popisy dávané Ježíši mají své kořeny v Písmu. Je z nich zřejmé bohatství obsažené ve Starém i Novém zákoně. Neboť Mojžíš potkal Nejvyššího v hořícím keři. Boží mocí vyvedl národ týraný v egyptském otroctví. Vyvolený národ zakusí starostlivou moc Hospodina při příchodu Anděla. On zachránil od smrti prvorozence v těch rodinách, jejichž veřeje byly označeny krví beránka.

David děkoval Pánu za ochranu a vyznával mu svou lásku: *Miluji tě, Hospodine, má silo, můj skalní štít, má pevná tvrz a rohu spásy, nedobytný hrad!* (Ž 18,2-3) Eliáš poznal upokojující moc blízkosti Všemohoucího za velkého vichru. Ezechiel ohlásil, že starostlivost Boha o jeho lid bude starostlivostí dobrého pastýře.

Ježíš – střed dějin spásy

Podobně jak malé potoky se vlévají do velkých řek a řeky do oceánů, tak všechny předpovědi se naplňují v osobě Ježíše Krista. On nás ujišťuje: *Já jsem pravý vinný kmen* (J 15,1); *Já jsem dobrý pastýř (...); dávám život*

za své ovce (J 10,14-15). *Já jsem cesta, pravda a život* (J 14,6).

Věřící člověk může »pít« Krista, protože on je *skála, ze které vytryskla voda*. Je tu výrazný odkaz na putování vyvoleného národa pouští. Tehdy Mojžíš udeřil holí do skály a vyvedl z ní vodu. To byla pouze předpověď skutečnosti, která se dokonává na Kalvárii. Zde setník proráží Ježíšův bok a raní jeho Srdce. Vytéká z něho spásná krev a voda. Ty jsou pramenem nového života, života, který člověk ztratil na úsvitu svých dějin.

Svatý Ambrož vyzývá: *Pij Krista, protože On je pokoj!* Posílá věřící do večeradla. Tam Ježíš pozdravil učedníky slovy: *Pokoj vám!* Zmrtvýchvstalý předává učedníkům, ponořeným do nejistoty, pokoj, který získal svým utrpením a láskou Božského Srdce.

Podobná je výzva, abychom pili Krista, *protože z jeho Srdce plynou proudy živé vody*. I ta má svůj kořen v Písmu svatém. Je to uskutečnění Izaiášova proroctví: *Hle, můj Bůh je má spása, doufám, a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou! S radostí budete čerpat vodu z pramenů spásy. V onen den řeknete: Chválu vzdejte Hospodinu a oslavujte jeho jméno!* (Iz 12, 2-4)

Ta radostná zvěst se uskutečňuje v Ježíši. On se stal z vůle Otce spásou lidstva. Je Beránkem Božím. Láskou svého Srdce snímá hříchy světa. V něm získáváme moc, abychom mohli Boha milovat a sloužit mu. Z Ježíšova Srdce *plynou proudy vody živé, proudy milosrdenství, pokoje a radosti*.

Poselství církve věřícím

Svatý Ambrož není osamocen ve své nauce o Kristu, z jehož boku vytéká *proud živé vody*. V byzantských liturgických knihách (VII.-IX. st.) máme více než tři

Vitráž v bazilice Sacré-Cœur na Montmartru

sta textů spojených se symbolikou probodeného Kristova boku. To svědčí o tom, jak rozjímání o Kristově lidství a jeho vykupitelském utrpení je hluboce zakořeněno v liturgii církve. Na tuto tradici navázal II. vatikánský koncil: »Církev, jež je Kristovo království již dnes tajemně přítomné, viditelně ve světě roste Boží silou. Tento počátek a růst naznačuje krev a voda tryskající z otevřeného boku ukřižovaného Ježíše.« (LG 3) Místem našeho vykoupení je Kalvárie. Tam se zrodila církev. Je to kolébka těch, kteří uvěří v Krista. Spasitel světa svým utrpením dokázal, že nás miloval až do konce. Před svou smrtí řekl: *A já, až budu vyvýšen od země, potáhnu všechny k sobě* (J 12,32).

Toto bolestné vyvýšení je »přitažlivostí« lásky a oběti. Po dvou tisících let se jeho síla nevyčerpala. Proč? Protože svou moc čerpá z Božího milosrden-

ství, jehož znamením je zraněné Ježíšovo Srdce.

Není proto divu, že papež Pius XII., když poukazuje na aktuálnost kultu Božského Srdce, doporučuje, abychom ho rozvíjeli jako osvědčenou formu zbožnosti. Učí nás »Probodené Srdce Spasitele vždy vyzývalo lidi, aby vzdávali úctu Jeho nekonečné lásce, jakou miloval nás smrtelníky (...). Prorocká slova Zachariášova: *Budou patřit na toho, kterého probodli* platí pro všechny časy.«

My lidé, které sužuje tolik záležitostí, musíme také rozjímat o Kristu, *kterého probodli*. Hledíme v lásce jeho Srdce sílu pro boj se zlem. Pijme z nevyčerpateľného zdroje jeho milosrdenství. Ať je Ježíšovo Srdce pro nás pramenem naděje a duchovní síly.

Poslaniec Serca Jezusowego VIII/99;

Přeložil -lš-

Sacré-Cœur

Z výšiny Montmartre shlíží na Paříž nádherná bazilika. Impozující bělostnou budovu zdobí četné kopule. Nádherný interiér plný elegance vytváří skutečnou atmosféru modlitebního společenství. Nedoléhá sem hluk a ruch, jaký panuje na schodech a v alejích, které sem vedou.

V tichu baziliky se koná ustávná adorace Nejsvětější svátosti oltářní. Na klenbě nad hlavním oltářem upoutává pozornost mozaika představující Nejsvětější Trojici s ústřední postavou Krista ve slávě. Když pokračujeme dále, přicházíme k místu, které je jakoby srdcem celé svatyně. Je to socha Sacré-Cœur, obklopená mořem svíci a lamp, které dodávají místu ponořenému do lehkého šera neobvyklou náladu. Stejně tak ti, kteří vystoupili po schodech na Montmartre, aby si prohlédli baziliku Božského Srdce, jako ti, kteří se sem přišli modlit, zastaví se delší dobu před Kristem, který ukazuje na své Srdce, a když už musejí odejít, odcházejí s touhou, aby se sem mohli opět vrátit.

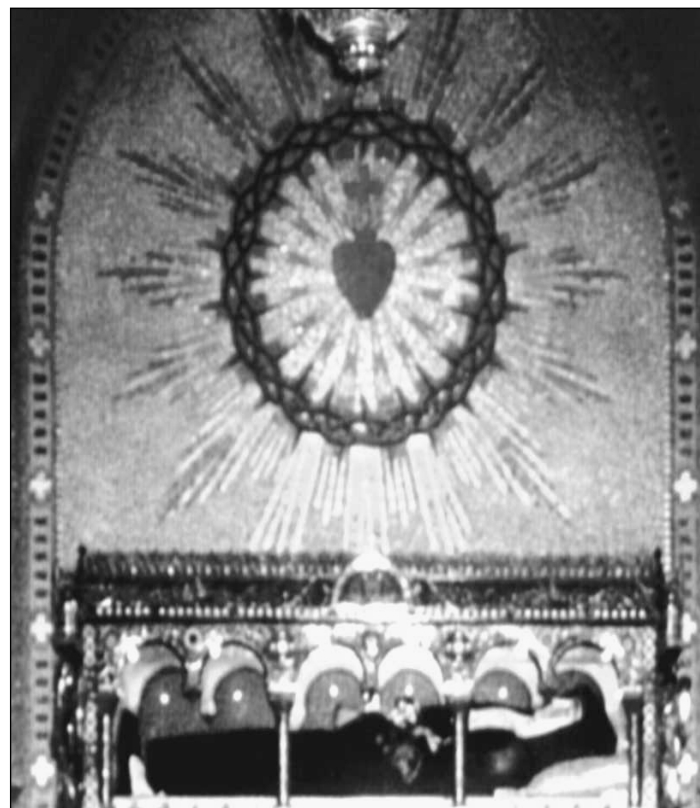
Sestra Markéta Marie Alacoque, žijící v tichu kláštera v Paray-le-Monial, jistě netušila, jak důležitou roli sehraje v rozvoji úcty k Božskému Srdci ve Francii i na celém světě. Její volání po zvláštní úctě Spasitelova Srdce se začalo opravdu šířit a nalezlo odezvu u věřících až téměř 200 let po její smrti, když v roce 1875 na pahorku Montmartre byl položen základní kámen k bazilice jakožto »národnímu zaslíbení«. Na její výstavbu Francouzi nešetřili dary v penězích, ve špercích i v jiných cenných předmětech. V roce 1914 otevřela bazilika své brány.

Markéta přišla na svět 22. července 1647 v rodině královského notáře Clauda Alacoque a Filiberty Laminové. Její rodný dům ve Verovres jihovýchodně od Digoín se zachoval dodnes. Rozhodující vliv na osud rodiny měla předčasná otcova smrt. Když

se Markéta vracela ve svých *Duchovních pamětech* po mnoha letech do oněch událostí, stále pociťovala hořkost: »Moje matka, která nemohla sama spravovat celý dům, předala ho jiným lidem, kteří v něm získali takovou nadvládu, že jsme nikdy ani matka, ani já nebyly v takovém područí. (...) Všechno bylo pod klíčem do té míry, že často jsem neměla ani co obléci, když jsem chtěla jít na mši svatou, kdybych si nepůjčila šaty a čepce. Od té doby jsem začala pociťovat nsvobodu, do které jsem upadla tak dalece, že jsem se bála udělat cokoli, ani jsem nevycházela bez dovolení tří osob.« Ty osoby byly další rodina z otcovy strany, která se tak »starala« o vdovu a osiřelé děti. Pro Markétu, tehdy ještě zcela malou, byl jediným útočištěm a útechou Kristus. Ostatně již dříve se ve svých myšlenkách zcela obrátila k Bohu.

Když jí byly čtyři roky, vedena vnitřní pohnutkou, složila před oltářem vlastními slovy

Schrána s ostatky sv. Markéty Marie Alacoque

Bazilika Sacré-Cœur na Montmartru

sestavený slib čistoty, aniž ještě chápala jeho plný smysl. O mnoho let později vysvětlila toto své jednání takto: »Ta jediná Láska mě předcházela od nejranějšího mládí, učinila jsem Boha pánem a vlastníkem svého srdce.«

Ještě jiná událost, kterou prožila jako dospívající dívka, ji ještě více svázala s Bohem. Onemocněla tak těžce revmatismem, že se zdálo, že zůstane připoutána na lůžko až do konce života. Učinila tehdy slib, že pokud se uzdraví, vstoupí do kláštera za-

svěceného Matce Boží. A uzdravila se.

Ale mýjela léta a zdálo se, že Markéta podlehně naléhání rodiny a vdá se. V jejím srdci se odehrávala bitva mezi silným pocitem poslušnosti a vnitřním hlasem, který jí nařizoval, aby odhodila všechny pozemské záležitosti a zcela se zasvětila službě Bohu. Markéta si do konce života vyčítala krátkou chvíli slabosti, kdy podlehla vnějšímu naléhání a oblékla si pěkné šaty, aby se líbila. A přece právě díky této zkušenosti pochopila, jak velice touží po životě věnovaném v klášteře zcela Bohu.

Zdá se, že nikoliv náhodou zamířily kroky budoucí hlasatelky lásky Ježíšova Srdce do kongregace Navštívení Panny Marie, založené před padesáti lety. Přece sám zakladatel sv. František Saleský nazval tuto řeholní společnost plodem působení nejsvětější Panny Marie a Krista a zdůrazňoval obrodu člověka v Nejsvětějším Srdci Ježíšově. 25. srpna přijala Markéta řeholní roucho a jméno Markéta Maria. Když slíbila věrnost Kristu, mělo se jí dostat zvláštní milosti zjevení Božského Srdce.

O Ježíšově Srdci otevřeném na kříži píše ve svém evangeliu sv. Jan: *Ale když přišli k Ježíši a viděli, že už je mrtvý, nepřerazili mu kosti, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda (J 19,23).* Tato událost zapsaná učedníkem, kterého Ježíš miloval, symbolizuje počátek církve. Voda je znakem křtu, krev Eucharistie. V průběhu staletí mnoho svatých a blahoslavených uctívalo zvláštním způsobem Ježíšovo Srdce. Byli mezi nimi sv. Bernard z Clairvaux, sv. Fratišek z Assisi, sv. Bonaventura, benediktinské mystičky sv. Luitgarda, Mechtilda a Gertruda. Ve 14. století měla velká zjevení Ježíšova Srdce dominikánka svatá Kateřina Sienská. Století 17. se zapsalo do dějin jako »francouzská škola«, jejímiž

Pokračování na str. 6

SACRÉ-CŒUR

Pokračování ze str. 5

představiteli byli Berulle a Olier. Bezprostředním předchůdcem sv. Markéty Marie na cestě šíření úcty k Božskému Srdci byl sv. Jan Eudes, který žil v letech 1601-1680, založil kongregaci eucharistiánů a byl velkým propagátorem úcty k Srdci Ježíšovu i k Srdci jeho Matky.

Jako řeholnice za zdmi klášte- ra byla Markéta Marie obdařena zvláštní milostí prožívání Boží přítomnosti. V jejím každodenním životě vyvolal tento její dar velkou nedůvěru představených i spolusester a způsobil jí mnoho pokoření a ústrků, když ji určitou dobu pokládali za pomínutou. Sama Markéta se ustavičně ujišťovala, zda její vidění opravdu pocházejí do Boha. Jedním z jejích velkých duchovních vůdců byl jezuita sv. Claude de la Colombière, který o ní napsal představené řádu matce de Saumaise: »Vidím u ní vždy nesmírnou pokoru a podřízenost i velkou lásku ke kříži, k pokořením a pohrdáním. To jsou znaky dobrého Ducha, který ji vede; ty nikdy nikoho nezklamaly.«

Léta 1673-1675 jsou obdobím velkých zjevení, která popsala ve svých *Duchovních pamětech* a která proslavila klášter v Paray-le-Monial, učinila z tohoto nevelkého městečka na řece Bourbince skutečné centrum Ježíšova Srdce a získala mu jméno místa, které si nebe zamilovalo a požehnálo mu.

Poselství o Ježíšově Srdci, které miluje člověka, přišlo v důležité historické situaci. Po letech náboženských válek, v době, kdy pod vlivem jansenismu mnoho duší zachvátil strach a úzkost z Boha, zrodila se zvěst o Vykupiteli milujícím člověka a toužícím po jeho lásce. Kristus, který navštěvoval srdce Markéty Marie, měl pro lidi poselství, které je možno shrnout do tří slov: **Bůh je Lásky.**

První velké zjevení se uskutečnilo 27. prosince 1673. Ježíš

Interiér baziliky Sacré-Cœur

tehdy řekl Markétě Marii o lásce, jakou jeho Srdce plane k lidem. Jejím prostřednictvím chce tuto lásku ukázat, »aby je obohatil drahocennými poklady (...), které obsahují milosti posvěcující a vykupující, nezbytné, aby byli vytrženi z propasti zatracení.«

Jindy mluvil Ježíš o bolesti, jakou mu působí nevděčnost a zapominání, kterých se mu dostává od lidí za jeho lásku. Uložil tehdy světici, aby nahrazovala lidskou nevděčnost přijímáním Nejsvětější svátosti. Odtud každou noc ze čtvrtku na pátek vznikla povinná hodinová adorace spojená s rozjímáním o Kristově opuštěnosti v zahradě Getsemanské, abychom tímto způsobem měli účast na smrtelném zármutku, který Ježíš v zahradě prožíval.

Pohled na chrám v Paray-le-Monial

Nejslavnější zjevení se uskutečnilo v červnu 1675, kdy jí Kristus ukázal své Srdce a řekl: »Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo, že ničeho nešetřilo až do úplného vyčerpání a zničení, aby podalo důkazy o své lásce. A místo vděčnosti se mu od většiny lidí dostává nevděčnosti skrze neúctu a svatokrádeže, skrze vlačnost a pohrdání, s jakou se mnou zacházejí ve svátosti lásky.« Vyslovil také žádost, aby první pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen úctě jeho Srdce, aby se tak odčiňovaly urážky, jakých se dostalo jeho Srdci v čase vystavení na oltářích.

Markéta Maria se snažila, aby nějakým způsobem rozšířila úctu k Nejsvětějšímu Srdci. Výsledky v době jejího života nebyly valné. Jako novicmistry-

ně přesvědčila své novicky, aby se zasvětily Nejsvětějšímu Srdci. Velkou radost zažila 7. září 1689, rok před svou smrtí, kdy byla posvěcena v klášterní zahradě kaple vybudovaná ke cti Ježíšova Srdce.

Svatá Markéta Maria zemřela 17. října 1690. Dílo, které započala, nezaniklo. Naopak, pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci se začala šířit a přibývalo klášterů, kde vznikaly kaple a bratrstva.

Díky úsilí polského krále a krakovského biskupa Polsko jako první získalo r. 1765 papežské povolení k slavení svátku Božského Srdce. Ve stejném roce Polka, francouzská královna Marie Leszczyńska, přiměla francouzské biskupy, aby tak učinili i ve svých diecézích. V roce 1856 vyhlásil papež Pius IX. tento svátek pro celou církev. O rozšiřování úcty k Božskému Srdci se přičinil také Apoštolát modlitby, založený v roce 1844, a především zasvěcení lidského rodu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu 11. června 1899, které vykonal papež Lev XIII.

Když se díváme na obraz »Ježíši, důvěřuji Ti«, namalovaný podle pokynů sv. Faustiny Kowalské, a na sochu v Sacré-Cœur na pařížském Montmartru, nelze se ubránit dojmu, že Ježíšovo Srdce uskutečňuje velká díla v dějinách světa a ukazuje tak nesmírné poklady, které jsou v něm ukryty, poklady »milosti posvěcující a vykupující« a pro našeho ducha nezbytné dary lásky a milosrdenství.

Ve své nesmírné lásce a ve svém milosrdenství zve Kristus všechny věřící: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce, a naleznete pokoj pro své duše. Neboť mé jho je sladké a mé břemeno lehké.* (Mt 11,28-30)

Poslanec Serca Jezusowego 10/99

Přeložil -lš-

Neposkvrněné Srdce Panny Marie

I když je máj mariánský měsíc, slaví se památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie letos až 23. června. Proč? Podle nového liturgického kalendáře v rámci reformy II. vatikánského koncilu bylo stanoveno, aby se památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie slavila den po svátku Nejvyššího Srdce Ježíšova. Tak byly tyto svátky i liturgicky těsně spojeny.

Když papež Pius XII. zavedl svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, stanovil ho na oktáv slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, tj. na 22. srpna. Nyní bylo rozhodnuto spojit tuto památku bezprostředně se svátkem Božského Srdce, protože obě tato Srdce jsou i z biblického hlediska spolu těsně spojena. Neboť v Novém zákoně jsou jen dva lidé, u nichž se hovoří o jejich srdci – především Ježíš: *Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorného srdce* (Mt 11,29) a dvakrát Maria: *Poprvé Maria to všechno uchovávala ve svém srdci a přemýšlela o tom* (Lk 2,19) a *podruhé Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.* (Lk 2,51) Církev nyní obrací pozornost při památce Neposkvrněného Srdce Panny Marie pozornost především na oba citované texty.

První výpověď se vztahuje k události Ježíšova narození: pastýři přišli k jeslím, aby prosili Dítě o spásu. Druhá výpověď se vztahuje k události z Ježíšova dětství: jeho rodiče jej hledali a po třech dnech našli v jeruzalémském chrámě. I tehdy Maria všechno, co se událo, uchovávala ve svém srdci.

Co tím chce evangelista říct, když mluví o všem, co se událo? K tomu patří nejen klanění pastýřů, nýbrž i poselství andělů pastýřům (kerygma), které pak oni hlásali všem lidem v okolí. Je tím tedy míněna nejen událost Ježíšova narození, nýbrž také hlásání spásy, kterou představuje. V těchto chvílích si Maria jistě vzpomněla na slova, která

jí řekl anděl před devíti měsíci: *Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto dítě, které se z tebe narodí, bude svaté* (jedinečně svaté, panensky narozené) *a bude se nazývat Syn Boží* (Lk 1,35). Nuže, Dítě přišlo na svět přesně tak, jak to anděl řekl, tedy slova andělů k pastýřům to potvrzují, stejně jako později to, co se zcela nečekaně stalo v chrámě. Maria však uchovávala všechny události, ty minulé i ty přítomné, ve svém srdci. Nebeská poselství i lidská znamení dovolují stále hlouběji chápat smysl a tajemství toho, co se tehdy naplnilo. A to všechno uvádí stále hlouběji do nepochopitelného tajemství, že její syn, kterého počala a porodila, je Syn Boží. Ne nadarmo viděl Joachim de Fiore v Marii pravzor kontemplativního života.

Když bibličtí autoři používají výrazu »přemýšlet o« po nějakém snu nebo zjevení, následuje určité schéma, které se v bibli často opakuje. Příkladem je vyprávění o Josefovi v knize Genesis. Josef měl sen, že bratři se před ním vrhnou na kolena. Reakce jeho příbuzných je známá: *Jeho bratři na něho žárlili, ale otec na to nepřestával myslet* (doslova: uchovával věc v duchu) (Gen 37,11). Pro Jakuba byl tento sen tajemným znamením. Nezapomněl na něj a kladl si otázku, kdy a jak se všechno naplní. Josefa bratři ze závisti prodali obchodníkům a později byl ustanoven správcem nad celým Egyptem. Sen se vyplnil, když bratři skutečně *před ním padli k zemi na tvář* (Gen 42,6).

Jestliže se však o srdci mluví jen u Ježíše a u Marie, znamená to: Mariinu tajemství je možno správně porozumět jen ve světle tajemství Ježíšova. A ne náhodou existují hluboké paralely mezi Ježíšovým nanebevstoupením a Mariiným nanebevzetím. Maria byla vzata do nebe jako prvorozená svého národa, pro jehož spásu

Ježíš přemohl smrt. Proto stanovil Pius XII. svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie na oktáv po Mariině Nanebevzetí.

Téma Neposkvrněného Srdce Panny Marie je v naší době opět aktuální. Rozhodujícím bodem poselství z Fatimy, kde se Maria zjevila třem pasáčkům, je úcta k jejímu Neposkvrněnému Srdci. Mezinárodní studijní den, který se konal pod vedením kardinála Jaina Sina z Manily ve Fatimě v roce 1986, se zabýval jednou promluvou Jana Pavla II. k tomuto tématu. Papež při promluvě k Anděl Páně mluvil o svazku mezi oběma Srdci, Ježíše a Marie: Evangelisté mluví o Marii jen ve vztahu k jejímu synu, a toto spojení je tak těsné, že nabývá podstaty svazku, jak bylo řečeno na studijním dnu ve Fatimě v roce 1986. Francouzská škola od sv. Jana Eudese až k Ludvíku Marii Grignonovi z Montfortu o tomto tématu mnoho spekovala a dospěla k závěru, že obě srdce jsou tak spolu spojena, že tvoří prakticky jedno Srdce.

V naší době se šíří v Itálii a na celém světě modlitební večerádla ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Když to vidíme, je tato »horlivost« současně ovocem posledního ekumenického koncilu. Po dlouhé diskusi bylo v posledním okamžiku rozhodnuto, že nebude vydána konstituce o Panně Marii, ale mariologie bude integrována do eklesiologie. Tak osmá kapitola konstituce o církvi *Lumen gentium* pojednává o Marii. Rozhodnutí bylo přijato těsnou většinou. Jednalo se jen o několik málo hlasů. Ale dnes vidíme, že to bylo prozířetelností, a to ze dvou důvodů.

Za prvé je třeba konstatovat, že konstituce byla první text učitelského úřadu, ve kterém je titul »síónská dcera« přenesen na Pannu Marii. V 55. oddílu *Lumen gentium* je Maria nazývána »přeslavnou dcerou Síónu«. Srovnání mezi Marií a dcerou Síónu

se sice objevuje již v dřívějších textech (již mozarabská liturgie a sv. Bernard je používají), ale nejedná se o výrok učitelského úřadu. Kdo však byla dcera Síónu, která je současně nevěstou i pannou? Podle Proroků je tím míněn národ Izrael. Protiřecení je však v tom, že dcera Síónu má být současně nevěstou i pannou.

Starý zákon používá často pojmu manželství jako symbol smlouvy mezi Bohem a lidem. Bůh chce symbolicky skrze ženu, dceru síónskou, uzavřít smlouvu s celým národem. Zrušení manželství je symbolem pro zrušení smlouvy. Bůh je žárlivý a nedovolí, aby jeho nevěsta, dcera Síónu, se oddávala modloslužbě a měla vedle něho ještě jiné bohy. Izraelští proroci vícekrát těžce kárali Izrael, že propadl modloslužbě a porušil tak smlouvu se svým Bohem. Nezůstal tedy panenský, jak to Bůh chtěl. Smlouva je tedy označována jako věrnost panny ke svému ženichovi. Maria, pravá »dcera Síónu«, je první, která smlouvu skutečně žila. Uskutečnila tak již dokonale hluboký význam křesťanského panství: panství propůjčuje vztahu k Bohu svatební dimenzi.

Za druhé osmá kapitola *Lumen gentium* nese nadpis »Blahoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a církve«. Již apoštol Pavel mluvil ve svém listu k Efesanům o *tajemství Krista a církve* (Ef 5,32). Pavel tím míní křesťanské manželství, koncil naproti tomu *Marii*. Skutečně to není náhoda, koncilní otcové pravděpodobně tuto souvislost ani nepostřehli, ale ukazuje se, že

Pokračování na str. 8

NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE

Pokračování ze str. 7

Mariino tajemství je třeba chápat v této svatební souvislosti: v tom, jak představuje Církev, je Panna Maria nevěstou Kristovou.

Bud' zdráva, Maria, pozdravuje anděl Pannu Marii při zvěstování. Maria byla připravována milostí na početí a narození svého syna Ježíše a tato milost je milostí panenství. Maria nesložila slib panenství, nýbrž vyjádřila pevné přání zůstat pannou, aby se Bůh skrze ni mohl stát člověkem. Tato milost tedy předchází vtělení, početí jejího syna. »Milost panenství a chvála mateřství,« prohlašuje svatý Bernard. Tak se dokonale naplnilo tajemství smlouvy a byl překonán protiklad mezi matkou a pannou.

Kdo žije panenství podle Pavla, stará se o věci Páně a nenechá se od toho odvést (srov. 1 Kor 7,31). Text k svátku svaté panny a mučednice Anežky, který se před liturgickou reformou používal jako antifona k Magnificat, vkládá světici do úst: »Byla mi dána pečeť na čelo, abych *mimo Krista nikomu jinému* nedarovala svou lásku.«

María, která všechno, co se stalo, uchovávala ve svém srdci, je dokonalým vzorem »nového srdce«, které prorok Ezechiel přislíbil pro čas spásy: *Dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha. Odejmu z vaší hrudi srdce kamenné a dám vám srdce z masa* (Ez 36,26). To je předobraz srdce, na kterém podle proroka Jeremiáše je napsáno slovo Boží: *Toto je smlouva, kterou uzavřu s izraelským domem po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíší jim ho do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.* (Jer 31,33)

Abychom správně pochopili tajemství »přeslavné dcery Siónu«, kterou je Maria, musíme uvažovat o Marii »ve světle tajemství smlouvy«.

30giorni 5/97
Překlad -lš-

Duc in altum – zajed' na hlubinu!

Homilie Svatého otce o slavnosti Nanebevstoupení Páně na závěr mimořádné konzistoře

Čtihodní bratři v biskupské službě, drazí bratři a sestry!

Shromáždili jsme se kolem oltáře Páně, abychom slavili jeho nanebevstoupení. Slyšeli jsme jeho slova: *Dostanete moc od Ducha svatého a budete mými svědky... až na konec země* (Sk 1,8). Již dva tisíce let pobádají církev »na hlubinu« dějin, činí ji současnou pro všechny generace, činí z ní kvas všech kultur světa.

Poslechněme si je dnes znovu, abychom znovu přijali horoucí příkaz *duc in altum – zajed' na hlubinu!*, s nímž se jednoho dne obrátil Ježíš na Petra: příkaz, který jsem chtěl připomenout celé církvi v apoštolském listu *Novo millennio ineunte* a který ve světle dnešní liturgické slavnosti nabývá ještě hlubšího významu. Hlubina, na kterou se má církev vydat, není jen ještě silnější misijní úsilí, ale nejdříve je to intenzivnější poslání ke kontem-

placi. I my jsme pozváni, podobně jako apoštolové, svědci nanebevstoupení, abychom upřeli svůj pohled na tvář Krista, který byl pozdvižen do jasu božské slávy.

Jistě, rozjímat o nebi znamená zapomenout na zemi. Kdyby převládlo toto pokušení, stačilo by zaposlouchat se do slov *dvou mužů v bělostných*

šatech na stránkách dnešního evangelia: *Proč tu stojíte a hledíte do nebe?* Křesťanská meditace nás neodvádí od historického poslání. »Nebe«, kam byl Ježíš pozdvižen, není vzdálenost, nýbrž rouška a stráž jeho přítomnosti, která nás nikdy nepouští, dokud on nepřijde ve slávě. Proto je nyní nezbytné svědectví, aby se v Kristově jménu *hlásalo všem národům obrácení a odpuštění hříchů* (srov. Lk 24,47).

A právě abych znovu oživil toto vědomí, chtěl jsem svolat tuto mimořádnou konzistoř, která dnes končí. V těchto dnech se kolem mne shromáždili z celého světa kardinálové, které s bratrským pocitem zdravím, aby prodiskutovali několik nejzávažnějších témat evangelizace a křesťanského svědectví v dnešním světě na počátku nového tisíciletí. Byl to pro nás především čas společenství, ve kterém jsme zakusili část oné radosti, která zaplavila ducha apoštolů poté, co Zmrtvýchvstalý jim požehnal a počal před nimi stoupat do nebe. Lukáš totiž říká, že *když se mu poklonili, vrátili se s velkou radostí do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a velebili Bohu* (Lk 24,52-53).

Misijní charakter církve zapouští kořeny do tohoto obrazu z prvopočátků. Nese stále jeho rysy. Propůjčuje jim ducha. Vychází přitom ze zážitku radosti, kterou Pán Ježíš slíbil těm, kdo ho milují. *Řekl jsem vám to, aby má radost byla ve vás a aby vaše radost byla úplná* (J 15,11). Jestliže naše víra ve zmrtvýchvstalého Pána je živá, duch nemůže být nenaplněn radostí a poslání se utváří jako »přetékající« radost, která nás nutí, abychom všem předávali »dobrou novinu« o spáse s odvahou zbavenou strachu a komplexů, dokonce i za cenu obětí samého života.

Misijní charakter církve, který vychází z Krista, nachází oporu v biskupské kolegiální a dodává k ní odvahu Petřův nástupce,

jehož služba směřuje k podpoře společenství církve a zaručuje v Kristu jednotu všech věřících.

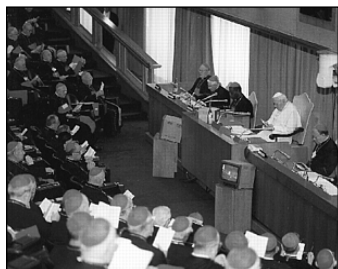
Právě tuto zkušenost udělal Pavel, »apoštol národů«, který ji nesl, když procházel velkou částí tehdejšího známého světa, puzen vnitřní silou, která jej zavazovala, aby mluvil o Kristu: *Vae mihi si non evangelizavero – Běda mně, kdybych nehlásal evangelium!* (1 Kor 9,16) I já jsem se chtěl vydat po jeho stopách při své poslední apoštolské pouti v Řecku, Sýrii a na Maltě a tak jakoby doplnit své jubilejní putování. Zakusil jsem při tom radost, když jsem sdílel s láskou a obdivem onen aspekt života našich vřele milovaných východních katolických bratří a viděl jsem, jak se otevírají nové ekumenické perspektivy ve vztazích s našimi neméně milovanými pravoslavnými bratry: s Boží pomocí byly učiněny významné kroky k vytouženému cíli plné jednoty.

Krásné bylo setkání s muslimy. Tak jako v průběhu vytouženého putování po zemi Pána, které jsem uskutečnil v průběhu Velkého jubilea, měl jsem příležitost zdůraznit zvláštní pouta naší víry k židovskému národu, tak se stal velmi intenzivním momentem dialogu s věřícími

islámu. Druhý vatikánský koncil nás totiž učí, že hlásání Krista, jediného Spasitele, nám nebrání a naopak nás pobízí k myšlenkám a gestům pokoje vůči věřícím, kteří patří k jiným náboženstvím (srov. *Nostra aetate*, 2).

Budete mými svědky! Tato Ježíšova slova k apoštolům před nanebevstoupením dobře vystihují trvalý smysl evangelizace, ale zvláště aktuálně zaznívají v naší době. To, co prožíváme, je čas, ve kterém převládá přemíra slov neuvěřitelně umocňovaná prostředky masové komunikace, které mají takovou moc nad veřejným míněním, ať už v dobrém, nebo ve zlém. Ale slovo, které potřebujeme, je to, které je bohaté na moudrost a svatost. Proto jsem v *Novo millennio ineunte* napsal, že »perspektiva, na kterou se musí zaměřit cesta všeho pastoračního úsilí, je perspektiva svatosti« (30), rozvíjená v naslouchání Božím slovu, v modlitbě a v eucharistickém životě zvláště při příležitosti každotýdenního slavení »Dne Páně«. Jenom díky svědectví křesťanů skutečně zaměřených na radikální život podle evangelia může Kristovo poselství učinit průlom do našeho světa.

Církev se musí dnes vyrovnávat s nesmírnými výzvami, které vystavují zkoušce důvěru a nadšení hlasatelů. A nejedná se pouze o »kvantitativní« problémy, vyplývající ze skutečnosti, že křesťané představují menšinu, zatímco proces sekularizace pokračuje v erozi křesťanské

tradice i v zemích dříve evangelizace. Ještě větší problémy vyplývají ze všeobecné změny kulturního horizontu, který je ovládnut prvenstvím experimentálních věd inspirovaných kritérii

vědecké epistemologie (teorie poznání - pozn. př.). I když se zdá, jako by svět byl vnímavý pro náboženskou dimenzi, a dokonce se zdá, že ji znovu objevuje, přijímá nanejvýš obraz Boha Stvořitele, ale, jak nečekaně vyjevil Pavel na athénské areopagu (srov. Sk 17,32-34), je pro něj obtížné přijmout »scandalum crucis« (srov. 1 Kor 23), pohoršení z Boha, který z lásky vstupuje do našich dějin, stává se člověkem, pro nás umírá a vstává z mrtvých. Je snadné tušit, jakou výzvu to představuje pro katolické školy a univerzity stejně jako pro střediska filozofické a teologické formace kandidátů kněžství, všechna místa, ve kterých je třeba se věnovat kulturní přípravě, která je na vyšší úrovni současné kultury.

Další problémy vyplývají z fenoménu globalizace, který sice nabízí pokrok ve sblížení národů a kultur tím, že dělá pro každého přístupnější nečetná poselství, nicméně však znesnadňuje rozlišování a vyzrálou syntézu, protože protežuje relativistické chování a stále více znesnadňuje přijetí Krista, který je *cesta, pravda a život* (J 14,6) pro každého člověka.

A co potom říct, když se v prostředí vynořují mravní otázky? Dnes více než kdykoliv před tím, zvláště v oblasti velkých témat bioetiky, vedle otázek jako je sociální spravedlnost, manželský život, je lidstvo postaveno před úžasnými problémy, které dávají v sázku přímo jeho osud.

Konzistoř se otevřeně zamýšlela nad některými těmito problémy, rozvíjela prohloubené analýzy a předkládala promyšlená řešení. Různé otázky přijdou znovu na pořad při příštím biskupském synodu, který se osvědčil jako platný a účinný nástroj biskupské kolegiality ve službách místním církvím. Jsem vám vděčen, drazí bratři kardinálové, za cenné příspěv-

ky, které jste přednesli: mám v úmyslu vyvodit z nich vhodné operativní závěry, aby pastorační a evangelizační činnost v celé církvi rostla v misijním úsilí při plném vědomí výzev dneška.

Tajemství nanebevstoupení nás otevřeně staví před ideální horizont, do kterého je třeba umístit toto poslání. Je to především horizont Kristova vítězství nad smrtí a nad hříchem. On vystupuje na nebe jako Král lásky a pokoje, pramen spásy pro celé lidstvo. Vystupuje, aby se *stare před Bohem o naše záležitosti*, jak jsme slyšeli v listu k Židům (9,24). Je to výzva k důvěře v to, co vyplývá z Božího slova:

ten, který to slíbil, je věrný (Žid 10,23).

Navíc nás posiluje Duch svatý, kterého Kristus vylévá bez míry. Duch je tajemství církve dnes, jako jím byl v prvotní církvi. Byli bychom odsouzeni k pádu, kdyby nepřestával být v nás činný podle slibu, který dal Kristus prvním apoštolům: *Pošlu vám toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.* (Lk 24,49) Duch, Kristus, Otec, celá Trojice se s námi angažuje!

Ano, moji drazí bratři a sestry! Nepůjdeme sami cestou, která nás čeká. Doprovázejí nás kněží, řeholníci a laici, mladí i dospělí, vážně zapojení, aby dali církvi podle Ježíšova příkladu tvář chudoby a milosrdenství zvláště vůči potřebným, vyhoštěným na okraj společnosti, tvář, ze které vyzařuje svědectví společenství v pravdě a v lásce. Nebudeme sami, především proto, že s námi bude Nejsvětější Trojice. Úkoly, které jsem vytyčil jako směrnicí pro celou církev v *Novo millennio ineunte*, problémy, o kterých uvažovala konzistoř, nebudeme řešit pouze lidskými silami, nýbrž mocí, která přichází z výsosti. To je jistota, která nachází trvale obživu v rozjímání o Kristu, který vystoupil na nebesa. S pohledem na něho přijmeme rádi napomenutí listu k Židům, abychom se *drželi pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal* (10,23).

Naše obnovené úsilí se stává písní chvály, když se slovy žalmu ohlašujeme všem národům světa Krista, který vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa: *Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem... Bůh je Králem celé země* (Ž 46/47,1.8).

S obnovenou důvěrou *zajedme tedy na hlubinu* v jeho jménu!

Bolletino Vaticano
22. 5. 2001
Překlad -lš-

Podruhé na ostrově Malta

Večer 8. května přiletěl Jan Pavel II. na ostrov Malta.

Poprvé navštívil Jan Pavel II. tento ostrov ve dnech od 25. do 27. května 1990.

Malta je nevelké souostroví o rozloze 316 km². Z 380 tis. jejích obyvatel je 98% katolíků. Jak čteme ve Skutcích apoštolských, pobýval zde nějaký čas sv. Pavel, když ztroskotala loď, která jej vezla do Říma. Zátoka, kde našel záchranu, nese název Zátoka sv. Pavla. Velmistř maltéžského řádu Alof de Vignacourt zde zbudoval honosný kostel. Celé dějiny ostrova navazují na někdejší pobyt sv. Pavla.

Malta bývá spojována s maltéžskými rytíři, ti však nejsou původem Malťané, nýbrž přišli podobně jako jiní dobyvatelé odjinud. Malta jim však za mnoho vděčí, protože se přičinili o rozvoj ostrova a o růst záležitosti jeho obyvatel. Událost, která zvláště sblížila řád

bezmála 1 000 kněží, 1 300 řeholních sester. »Sdružení křesťanské nauky«, které založil Jiří Preca, jeden z nově blahorečených, spravuje 72 základních škol, 20 středních škol a dvě vyšší

anglickým vojákům. Vyučoval katolické víře a připravoval k přijetí svátostí. Takto si vedl až do konce života. Jeho pomoc poskytovaná potřebným byla jak materiální, tak i morální a duchovní. Byl slabého zdraví a umřel ve věku 52 let v den svých narozenin.

Maria Adeodata Pisani (1806-1855) pocházela z Neapole, na křtu dostala jméno Terezie. I když její otec byl prudké povahy, často se choval brutálně a pohyboval se mezi spodinou, dcera jej zahrnovala láskou a srdečností a prokazovala mu velkou úctu. Ve věku 20 let se rozhodla splnit svou dětskou touhu a vstoupila do kláštera benediktinek v Citta Nobile na Maltě. Dne 18. 3. 1830 složila sliby a přijala jméno Maria Adeodata. Vyznačovala se velkou pokorou a poslušností. Mnoho let vychovávala novicky a vštěpovala jim stejné ctnosti. Velmi milovala liturgii a úctu

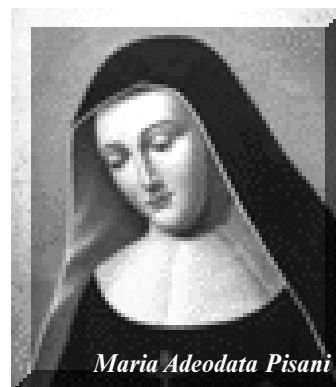
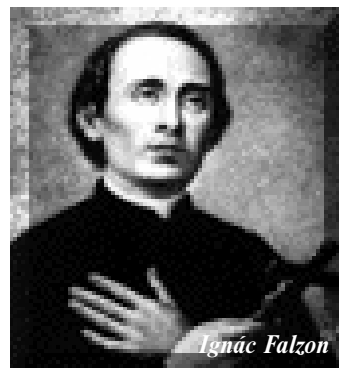

školy. Plně praktikujících je 67% věřících. (V mnoha západních zemích je jich nanejvýš 25%.) Církev má silné zastoupení i ve sdělovacích prostředcích.

Po přiletu a přivítání na letišti odebral se papež do prezidentského paláce, kde jej přijal prezident Guido di Marco a úřadující premiér Eddi Fenech Adami.

Ve středu 9. května na náměstí Granai ve Florianě při slavné mši svaté prohlásil Jan Pavel II. první tři maltéžské věřící za blahoslovené.

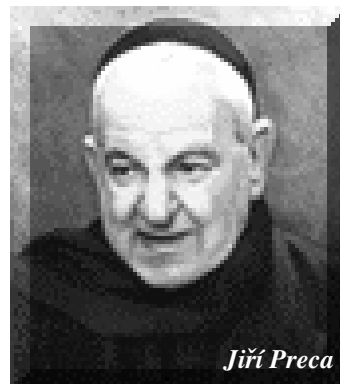
Ignác Falzon (1813-1865) se narodil v La Valettě v právnícké rodině. Od mládí se vyznačoval zbožností a již v 15 letech přijal tonsuru v malém semináři. Nikdy se však nestal knězem, protože se obával, že by neunesl tíži odpovědnosti, jaká je s kněžským úřadem spojena. Začal studium práv a současně konal hojně skutky milosrdenství potřebným, a to i okupujícím

k Nejsvětější Svátosti. Eucharistickou úctou velmi rozšířila mezi spolusestrami i věřícími šířením každodenního svatého přijímání, což v té době nebylo obvyklé. V roce 1841 se stala abatyší, ale již po čtyřech letech zemřela v pověsti svatosti.

Jiří Preca pocházel z La Valetty jako sedmé z devíti dětí ve zbožné kupecko-dělnické rodině. Záhy pocítil kněžské povolání a vstoupil do semináře. Těžce onemocněl a zdálo se, že se

svěcení nedožije. Za své uzdravení vděčil sv. Josefovi, kterého velice uctíval. Kněžské svěcení přijal 22. prosince 1906. Již v semináři vyučoval děti a mládež katechismu a měl velký sklon k pedagogické činnosti. Jako kněz několikrát prosil Pia X. o souhlas k založení sdružení stálých jáhnů, kteří by pomáhali biskupům v křesťanské formaci věřících. Když neuspěl, změnil stanovы sdružení a počátkem roku 1907 založil »Společnost křesťanské nauky«. Jeho idea se nesešla s pochopením, vystoupila řada odpůrců, kteří

si neuměli představit, že by se mělo jít s bibli a teologií k dělníkům a jiným světským osobám. Ve skutečnosti Preca přešel 2. vatikánský koncil. Teprve v roce 1932 arcibiskup Maurus Caruana schválil dílo svého diecézního kněze. Preca byl také talentovaným spisovatelem a vydal na 150 náboženských publikací. Byl znám také jako mystik a obětavý zpovědník. Charismatem jeho Společnosti je v současné době práce ve sdělovacích prostředcích. Její členové pracují nejen na Maltě, ale i v Austrálii, v Keni, Anglii a Albánii.

Odpoledne se Svatý otec setkal s maltéžskými biskupy a navštívil hrob bl. Jiřího Precy v chrámě Panny Marie ze zázračné medailky v Hamrumu. Následovalo setkání se Společností křesťanské nauky v sále jejího centra.

Večer se vrátil papež do Říma a ukončil tak své velké jubilejní putování po stopách dějin spásy.

Svatý otec se modlí u hrobu Jiřího Precy

s obyvateli, byla obrana ostrova proti tureckému obležení od května do srpna 1565, které rytíři s pomocí obyvatelstva odrazili. Velmistrem byl tehdy Francouz Jean Parisot de la Valette (1557-68), který obranu výborně řídil. Podle něho je pojmenováno hlavní město ostrova. Když Napoleon v roce 1798 řád z ostrova vyhnal, už se maltéžští rytíři na ostrov nevrátili. Mají nyní své sídlo v Římě.

Na ostrově jsou dvě diecéze a 79 farností, ve kterých působí

Život svatého Františka (6)

Ubohý mistr Petr! Pro tebe, chytrého obchodníka, to bylo jistě v životě poprvé, že ses přepočítal. Ale nikoliv v peněžních záležitostech, nýbrž v něčem mnohem bolestivějším: přepočítal ses v otcovských nadějích, které jsi vkládal do svého milovaného syna.

Mistr Petr se vrátil do soukenického krámu s ránou v srdci, která se již nezahojí. Ve spisech obecního registru radnice v Assisi se objevuje v roce 1215 mladší Františkův bratr pod jménem své matky, nikoliv otce: Angelo di Pica, nikoliv Angelo di Pietro Bernardone. Podle obyčejů tehdejší doby je to jasné znamení, že nejpozději 1215 byl Petr Bernardone již mrtev.

ZMÁMOST S LUPÍČI A JEJÍ NÁSLEDKY

Bylo to na jaře 1207. Příroda se probouzela. Široké pláně spoletského údolí se pokryly svěží zelení, stejně jako břehy potoků a okraje cest. Mezi skalami Monte Subasio rozkvetly fialky a zdobily je jako drobné drahokamy. Vzduch byl naplněn jejich vůní. Slunce zdobilo obnovenou mateřskou zemi jako svatozář. Na vrcholcích vysokých hor ještě tu a tam svítil poslední sníh jako čistý křišťál.

Jednoho takového rána se František vydal z Assisi na cestu. Chtěl do Gubbia. Měl na sobě dlouhý plášť, který byl na zádech ozdoben křížem. Ten zahaloval tělo oděné do kající žínice. Ale jeho srdce bylo plné radosti. Motýl, který sotva opustil kuklu, kroužil jako opilý sluncem a vůni stále výše, až se ztratil jeho zrak.

František procházel spoletským údolím až k řece Chiascio. Odtud šel po jejím břehu směrem k jejím pramenům. Ty tryskají na svazích Monte Ingino u Gubbia, u hory sv. Ubalda. Kolem Valfabrica dále zákrutami kolem Chiascio došel František do Caprignone. Toto místo se krčí mezi slujemi a lesy a je tedy přímo ideálním místem pro doupe lupežníků a banditů. Světec začal prozpěvovat v provenčálské řeči.

Náhle se vynořili z hustého křoví tři směli pobudové.

»Kdo jsi, zpěváku?«

»Jsem heroldem velkého Krále,« odpověděl František bez bázně.

»Jaké to heroldské vzezření a heroldský šat!«

Protože nebylo, oč by ho mohli obrat, sebrali ho a ze zlosti ho hodili do hluboké jámy, která byla ještě plná sněhu.

František se tím nedal vyvést z míry. Vyhral se ze sněhu, svlékl mokrý a studený plášť a pokračoval v cestě.

Jarní tání nastoupilo s teplým počasím s velkou prudkostí. Bylo možno předvídat, s jakou rychlostí se Chiascio naplní a vystoupí z břehů. Kvůli záplavě nemohl František pokračovat v cestě po břehu, ale musel se vydat obtížnou cestou přes hory. K tomu se dostavil hlad v žaludku již dlouho prázdném, naděje na sušší a teplejší oděv, potřeba kousku bezpečí.

To všechno dodalo Františkovi odvalu zazvonit u fortny nedalekého kláštera S. Verecondo. Když mnichové otevřeli a spatřili příchozího takového vzezření, měli k němu pramálo důvěry, ba vlastně žádnou. Kdo ví, co má za lubem! Dovolili mu pouze, aby pomohl při kuchyňské práci a vysloužil si tak k jídlu zbytky ze stolu. Byla to pro Františka trpká chvíle. Nikdo se s ním nechtěl stýkat, nikdo s ním nepromluvil, nikdo mu nedal žádný kus chleba, aby ukojil hlad, nebo šaty, ve kterých by se mohl lépe cítit. Měli podezření, že je to jeden z pobudů, kteří v této krajině vyvolávali nejistotu.

Za těchto okolností snažil se svatý pokračovat v cestě do Gubbia.

Abychom lépe porozuměli takovému způsobu zacházení s žebrákem, musíme vzít v úvahu pozadí tehdejších dobových poměrů. Kvůli hmotné a duchovní nouzi to byla více než dnes doba násilností, která dělala lidi nedůvěřivými.

Příhoda u S. Verecondo měla ještě pokračování, ovšem o něco později. Kvůli pravdě uvedme již nyní toto pokračování.

O několik let po této příhodě začala se pověst o Františkovi jako o světci šířit nejen po Umbrii, ale po celé Itálii. Nějakým způsobem dospěl opat od S. Verecondo k názoru, že onen osamělý nežádoucí host mohl být František. Jak nedůstojně a žalostně jsme ho tehdy přijali a jednali s ním! Opat neměl klidu, dokud nepozve Františka a jeho mnichy a nepožádá o odpuštění.

Je to velmi dobré znamení, když Nepřítel křičí, ale velmi špatné, když je spokojen. Pán založil svou církev na pronásledování.

Sv. Klement Maria Hofbauer

Náš Pán je nekonečná Láska, která odpouští každou slabost.

Terezie z Lisieux

Tomu nepřipadalo odpuštění obtížné, vždyť byl světcem lásky a pokoje. Ba co více, z tohoto setkání vzešlo přátelství mezi menšími bratry a mnichy ze S. Verecondo. Trvalo ještě dlouho po smrti světce.

Jedním z pěkných projevů tohoto přátelství byla skutečnost, že František jednou držel v tomto klášteře kapitolu s 300 bratry. Opat a mniši připravili velkodušně pohoštění. To podle Františkových představ bylo sice prosté, ale bohaté a všichni se nasýtily. Kronikář uvádí dokonce podrobnosti o tomto pohoštění: chléb z ječmene, žita a jáhel. K tomu fazole a zelenina. Pro slabší jablečné víno smíchané s vodou.

* * *

Ostatně přátelství spojovalo světce nejen s mnichy ze S. Verecondo, nýbrž i s obyvateli této krajiny kolem opatství. Na konci svého života sem opět jednou světec přišel se svými druhy. Protože byl již velmi zesláblý přísným pokáním a trápily ho rány stigmat, jel kvůli ranám na nohou na oslu.

Obyvatelé jej ihned zahrnuli poctami. Slunce se již chýlilo k západu. Prosili jeho i druhy, aby u nich strávil noc. Místa bylo k dispozici dostatek.

»Bratře Františku, zůstaň tuto noc u nás. Krajina je plná divokých vlků. Sežerou tvého osla a způsobí ti škodu.«

František odpověděl ve své holubičí prostotě:

»Já jsem bratru vlkovi nikdy nezpůsobil nic zlého. Proč by mi měl bratr vlk sežrat osla? Buďte zdraví, děti, a bojte se Boha!«

A František táhl s bratry dále a jeho oslu se nic nestalo.

(Pokračování příště)

Život Kristův (30)

XXX. Ježíš Kristus, Boží zákonodárce

1) V evangeliích nacházíme ještě další skutečnost, která dokládá Ježíšovo vědomí ohledně jeho vlastní božské autority a která je zároveň projevem toho, jaké přesvědčení o této Ježíšově autoritě měli evangelisté a první křesťanská komunita. Synoptičtí evangelisté jsou zajedno, když tvrdí, že Ježíšovi posluchači *žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona* (Mk 1,22; srov. Mt 7,29; Lk 4,39). Jedná se o velmi vzácnou informaci, kterou nám Marek poskytuje již na počátku svého díla. Tato informace nám dokládá, že lidé ihned pochopili rozdíl mezi Ježíšovým učením a tím, jak je učili izraelští znalci Zákona. Tento rozdíl se netýkal pouze způsobu podání, ale také podstaty toho, co bylo sdělováno. Znalci Zákona stavěli své učení na textu Mojžíšova Zákona, který interpretovali a glosovali. Ježíš rozhodně nepostupoval podle metody učitele nebo komentátora prastarého Zákona, nýbrž vystupoval jako zákonodárce, tedy jako ten, kdo má autoritu nad Zákonem. Ježíšovi posluchači dobře věděli, že se jedná o Boží Zákon, který byl Mojžíšovi dán v síle jeho moci, kterou mu udělil sám Bůh jakožto svému představiteli před izraelským lidem a prostředníku mezi sebou a tímto lidem.

Evangelisté a první křesťanská komunita, když rozvažovali nad postřehy Ježíšových posluchačů ohledně Mistra učení, si mohli ještě mnohem hlouběji uvědomovat pravý význam toho všeho, protože to mohli srovnávat s následným zjevením Kristova tajemství. Pro synoptické evangelisty a pro čtenáře jejich spisů bylo proto vcelku logické přejít od tvrzení o moci nad mojžíšovským Zákonem a nad Starým zákonem k vnímání přítomnosti božské autority v Kristu. A tato božská autorita nebyla v Kristu přítomna stejným způ-

sobem jako v nějakém Božím poslovi, jako tomu bylo například v Mojžíšově případě. Když Kristus projevoval moc doplňovat a autenticky interpretovat tento Zákon, nebo dokonce dávat novým způsobem Boží Zákon, pak tímto prokazoval své vědomí, že je roven Bohu (srov. Fil 2,6).

2) To, že Kristova moc nad Zákonem v sobě skrývá božskou autoritu, dokládá skutečnost, že on nevytváří nějaký nový zákon, který by znamenal odvolání onoho původního: *Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.* (Mt 5,17) Je jasné, že Bůh by nemohl zrušit Zákon, který on sám dal. Může však – jak to dělá Ježíš Kristus – objasnit plný význam tohoto Zákona, dát lidem pochopit jeho hlubší smysl, opravit nesprávné interpretace tohoto Zákona a upozornit na svévolné aplikace norem, k čemuž všemu dospěli jak lid, tak jeho učitelé a vůdci, když ustoupili lidské slabosti a omezenosti.

Z těchto důvodů Ježíš zvěstuje a požaduje vyšší spravedlnost, než je spravedlnost zákoníků a farizeů (srov. Mt 5,20). Je to spravedlnost, kterou požaduje Bůh za tím účelem, aby zachovávaní Zákona podle jeho ducha mířilo přímo k příchodu království nebeského. Syn člověka tedy jednal jako Bůh, který obnovuje to, co si Bůh přál a co Bůh ustanovil jednou provždy.

3) Vždyť on sám prohlašuje o Božím Zákonu: *Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona* (Mk 5,18). Je to drastické tvrzení, jímž Ježíš chce jednak stvrdit podstatnou neměnnost mojžíšovského Zákona, jednak mesiášské naplnění, jehož se tomuto Zákonu dostává díky jeho vlastnímu slovu. Jedná se o „naplnění“

prastarého Zákona, jež spočívá zejména v lásce k Bohu a k bližnímu: *Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci* (Mt 22,10). Tomu Ježíš učí s plnou autoritou. Je to „naplnění“ Zákona, které plně odpovídá „duchu“, který prosvítá ze slov Starého zákona. Tohoto pravého ducha Zákona pak Ježíš vystihuje, syntetizuje a předkládá s autoritou toho, kdo je Pánem i nad Zákonem. Přikázání lásky a také víry, která plodí naději opírající se o mesiášské dílo, Ježíš přidává k prastarému Zákonu, a tak vyslovuje jeho vlastní obsah a rozvíjí to, co je v tomto Zákoně skryté přítomno. To je jedna z podob dovršení mojžíšského Zákona.

Ježíšův život je modelem tohoto naplnění, takže Ježíš může říci svým učedníkům nejenom: *Následujte můj Zákon, nýbrž přímo: Následujte mne, krácejte ve světle, které vyzařuje ze mne.*

4) Horská řeč, jak ji nacházíme u evangelisty Matouše, je tím místem Nového zákona, kde se jasně potvrzuje Ježíšova moc nad Zákonem, který Izrael obdržel jako základ Smlouvy. Právě v horské řeči Ježíš tuto svou moc také přímo vykonává. Právě na tomto místě Ježíš nejprve potvrdí trvalou platnost Zákona a povinnost zachovávat ho (srov. Mt 5,18-19). Pak Ježíš přistupuje k tvrzení, že je nezbytná „vyšší“ spravedlnost, než je ta, kterou hlásají znalci Zákona a farizeové. Jedná se o zachovávaní Zákona prodchnuté radostnou zvěstí o lásce a upřímnosti.

Konkrétní příklady, které Ježíš na tomto místě uvádí, jsou všeobecně známy. Nejprve je nutno překonat hněv, roztrpčení a nevraživost, které se tak snadno zahnízdí v lidském srdci, a to i v případě, že se člověk může prokazovat vnějším zachovávaním mojžíšovských předpisů včetně toho, který praví: *„Nezabiješ.“ Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ. Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se*

na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni (Mt 5,21-22). Totéž platí pro toho, kdo by svého bližního urazil potupnými slovy, posměchem a zlehčováním. Jedná se o odsouzení každého sklonu k zášti, který je přinejmenším potenciálně přestupkem proti lásce, a dokonce v jistém slova smyslu vraždou, alespoň duchovně vzato, poněvadž tato zášť se staví proti řádu lásky, proti řádu mezilidských vztahů, a tak působí zlo druhým lidem. Tuto zášť Ježíš odsuzuje podle Zákona lásky, která člověka očisťuje a uvádí do pořádku i co do nejskrytějších myšlenek a hnutí jeho ducha. Z věrnosti tomuto Zákonu lásky Ježíš činí neopomenutelnou podmínku náboženských praktik: *Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar* (Mt 5,23-24). Když se jedná o Zákon lásky, je dokonce bezvýznamné, kdo je tím, proti komu člověk ve svém srdci něco má. Láska, kterou hlásá Ježíš, klade všechny na stejnou rovinu a sjednocuje je v tom, aby chtěli dobro, aby usilovali o obnovu harmonických vztahů s bližními, a to dokonce i v případech vážných sporů a soudních procesů (srov. Mt 5,25).

5) Dalším příkladem zdokonalení Zákona je to, co Ježíš tvrdí ohledně šestého přikázání Desatera, v němž Mojžíš zakazoval cizoložství. Ježíš používá hyperbolických a dokonce paradoxních obrátů, které byly s to upoutat pozornost posluchačů a otrást jejich vnitřními jistotami. Ježíš tedy tvrdí: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezczizoložíš. Ale já vám říkám...* (Mt 5,27-28). Pak odsuzuje dokonce i nečisté pohledy a nečisté myšlenky a doporučuje, aby člověk prchal před příležitostí k hříchu, povzbuzuje odvahu k umrtvování, k tomu,

aby člověk všechny své úkony a všechna svá přání podřizoval dosažení spásy duše a spásy celého člověka (srov. Mt 5,29-30).

K tomuto případu se určitým způsobem připojuje jiný, o němž Ježíš hovoří dále: *Také bylo řečeno: Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.* (Mt 5,31) Ježíš ale prohlašuje za cosi úpadkového to povolení, které Zákon dával vyvolenému národu pro tvrdost jejich srdce (srov. Mt 19,8). Ježíš pak zakázal i toto porušování Zákona lásky, a tak znovu ustanovil nerozlučitelnost manželství (srov. Mt 19,4-6.9).

6) Stejným způsobem Ježíš staví proti starému zákazu křivě přísahat nový příkaz vůbec nepřisahat (srov. Mt 5,33-38). Důvodem tohoto nařízení je zcela evidentně znovu požadavek lásky: Není správné nedůvěřovat bližnímu a pochybovat o něm, pokud je běžně přímý a věrný. Je naopak třeba, aby jeden i druhý člověk při svém vzájemném rozhovoru zachovávali následující zásadu: *Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého* (Mt 5,37).

7) Dále Ježíš říká: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko a zub za zub. Ale já vám říkám: Neodporujte zlému...* (Mt 5,38-39). Pomocí metaforické mluvy pak Ježíš učí, aby člověk nastavil i druhou tvář, aby druhému nechal nejen šaty, ale i plášť, aby na útlak ze strany někoho jiného neodpovídal násilím. Především pak platí: *Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej* (Mt 5,42). Jedná se o radikální vyloučení zákona rovnocenné odplaty v osobním životě Ježíšova učedníka, i když povinností společnosti je chránit vlastní členy před zločinci a trestat ty, kdo se provinili porušováním práv občanů a práv státu.

8) Nyní se dostáváme k definitivnímu zdokonalení, které představuje ústřední bod, kolem něhož se uskupují ostatní Ježíšova nařízení: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního*

utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistře!“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“

Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi:

„Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbila mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“

Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“

On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoj!“

Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

a měj v nenávisti svého nepřítele.

Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny nebeského Otce, neboť on dává vycházet slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým (Mt 5,43-45).

Proti lidové interpretaci Zákona, která identifikovala bližního s Izraelitou, a spíše se zbožným Izraelitou, Ježíš staví autentickou interpretaci Božího přikázání a připojuje k tomu náboženský rozměr přikazu poukazem na nebeského Otce plného milosrdenství, který zahrnuje svými dary všechny lidi bez rozdílu, a tak je nejvyšším příkladem univerzální lásky.

Ježíš tedy uzavírá slovy: *Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48). Ježíš tak od svých následovníků požaduje dokonalost lásky. Syntézou Ježíšova Zákona je láska. Tato láska vede k tomu, aby člověk ve svých vztazích k druhým překonal

klasický protiklad mezi přítelem a nepřítelem, dále vede k tomu, aby v srdcích lidí nabírala odpovídajících podob sociální, politické a institucionální solidarity. V dějinách bude mít toto Ježíšovo nové přikázání velký význam a značné důsledky.

9) V tomto okamžiku máme na mysli zejména to, že v důležitých úryvcích horské řeči se stále opakuje protiklad: „Slyšeli jste, že bylo řečeno ... Ale já vám říkám.“ Nejedná se o zrušení božského Zákona Staré smlouvy, nýbrž o jeho dokonalé naplnění, přesně podle toho, jaký smysl chtěl dát přikázáním sám Bůh - Zákonodárce. Ježíš tedy vrhá na Zákon nové světlo a vysvětluje tak úplným způsobem sílu toho Zákona, který je schopen dát nový život a plodit nové dějiny. Ježíš si přitom přisvojuje autoritu, která se rovná autoritě samého Boha - Zákonodárce. Lze říci, že v onom dobře šestkrát se opakujícím obratu „Ale já vám říkám...“ můžeme zaslech-

nout ozvěnu nám již dobře známého Ježíšova sebeztotožnění s Bohem, které v jeho ústech zaznívá, když používá výrazu „Já jsem“ (srov. J 8,58).

10) Konečně je nutno připomenout odpověď, kterou dal Ježíš farizeům, kteří vytýkali jeho učedníkům to, že trhali klasy na lánech plných obilí, aby se tak nasýtily v sobotu, protože tímto způsobem přestupovali mojžíšovsky Zákon. Ježíš nejprve uvádí jako příklad krále Davida a jeho druhy, kteří se nerozpakovali pojist z chleběů předkládaných ve stánku úmluvy, aby tak zahnali hlad. Dále uvádí příklad kněží, kteří v sobotní den nedodržují Zákon odpočinku, protože vykonávají svou službu v chrámu. Nakonec uzavře svou odpověď dvěma pádnými tvrzeními, která musela být pro farizeje čímsi neslychaným: *Říkám vám, že zde je někdo víc než chrám* (Mt 12,6). *Neboť Syn člověka je pánem nad sobotou* (Mt 12,8; srov. Mk 2,27-28). Tato prohlášení jasně odhalují Ježíšovo vědomí ohledně jeho vlastní božské autority. Když o sobě tvrdí, že je kýmsi větším než chrám, pak se jedná o jasnou narážku na jeho božskou nadřazenost. Když se následně prohlašuje pánem nad sobotou, tedy nad Zákonem, který byl Izraeli dán samotným Bohem, pak se jedná o otevřené prohlášení vlastní autority, která přísluší panovníkovi mesiášského království a tomu, kdo vyhláší nový Zákon. Nejednalo se tedy o prostá omezení závaznosti mojžíšovského Zákona, která v určitých, zcela výjimečných případech připouštěli rovněž rabíni. Jednalo se naopak o jeho obnovení, doplnění a naplnění, a to vše je podle vlastních Ježíšových slov nezrušitelné: „Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepomínou.“ (Mt 24,35) To, co pochází od Boha, je věčně stejně, jako je věčný sám Bůh.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Sezóna nové evangelizace

První Velikonoce v novém miléniu zanechaly znamení ve všeobecné církvi. Nejen proto, že se slavily ve stejný den u katolíků, pravoslavných i protestantů pro šťastnou shodu různých kalendářů a nabyly tak významného ekumenického charakteru. Jednalo se totiž o intenzivní dny, které zahájily novou sezónu, bohatou a slibnou, v nové evangelizaci. Nastal tedy okamžik, kdy je třeba zajet na hlubinu, přijmout onu výzvu, která zazněla na konec Jubilea: »Duc in altum.«

Poslání je »vysoké«, často je obtížné žít je uprostřed zmatků a zaměstnání každodenního života, ale je tu brázda, kterou církev razí pro věřící do století, které se otevírá. Rází ji usilovně a současně s autoritou. Nechybějí záhybné body. Je to síla slabosti v osobě Jana Pavla II. který se stává obrazem samotné církve.

A on při své poslední cestě do Řecka, Sýrie a na Maltu naznačil věřícím cestu, kterou je třeba projít, jak napsal Mario Agnes 13. května: »S působivou prostotou, krokem vratkým, spojeným s námahou, ale vnitřně pevným zasel papež do Pavlovy brázdy novou evangelizací.« Tato cesta, uzavírá, vysvětluje, jak je důležité zahájit tuto novou sezónu církve, »návrat k pramenům«. Projevilo se to zvláště na cenných plodech ekumenických, které bylo možno sbírat při cestě Jana Pavla II. do země Východu. Je třeba se vrátit, jak řekl papež, k »počáteční svěžesti křesťanské zkušenosti«. A abychom to mohli udělat, musí nás provázet Písmo, v prvé řadě pavlovská zkušenost, stále aktuální obraz sdělování evangelia, které nezná hranic, ale které je také povoláním k cestě do nové země, při čemž je třeba

zbavit se odporu, který si navykl bránit nám v plavbě na hlubinu: »V širokém oceánu dějin se církev neleká výzev a nástrah, které potkáva na své plavbě, drží pevně kormidlo směrem ke svatosti, k níž ji nasměrovalo Velké jubileum roku dva tisíce,« řekl Jan Pavel II. ve své katechezi 16. května.

Nová evangelizace není dobrodružství. Čerpá totiž své poklady z minulé paměti a z cesty prvních křesťanských společenství spolu se zkušenostmi prožívanými nedávno, jak tomu bylo o Velkém jubileu roku 2000. »Nejedná se o to, abychom vymýšleli nějaký nový program. Takový program již existuje: je to stále týž program obsažený v evangeliu a v živé tradici.« (NMI 29) Je třeba tedy nabrat onen »nový dynamismus«, k němuž nás volá »proctví budoucnosti«. Doba po Jubileu nás volá, abychom zbudovali něco

nového. Je to volání po rozkvetu křesťanství ve všech částech světa, a nikoliv abychom se jen zabývali dědictvím minulosti. Ve světě, který se mění takovou rychlostí, jsou nové podmínky i pro poslání církve. »Tolikrát jsem opakoval v těchto letech výzvu k nové evangelizaci,« napsal papež. »Nyní to znovu zdůrazňuji, především, abych naznačil, že je třeba v nás znovu rozvíjet ducha z doby vzniku, abychom se nechali prostoupit žářem apoštolského hlásání, které následovalo po Letnicích.« Je třeba se stát současnými proroků, evangelistů a apoštolů. Proto na počátku třetího tisíciletí může evangelizace opravdu otevřít »novou misijní epochu«. Ale mnoho bude záležet na věřících, nakolik budou umět žít se stejným pocitem jako Pavel, když volá: *Běda mi, jestli nebudu hlásat evangelium!* (1 Kos 9,16)

L'Osservatore Romano

Sternberk – místo poutí ke

Sternberské Madoně – ochraně rodin

Město Sternberk, ležící severně od Olomouce, překvapí návštěvníky velkolepým chrámem Zvěstování Panny Marie, který byl postaven řeholními kanovníky sv. Augustína v druhé polovině 18. století. Tento architektonický skvost stavitele

F. A. Grimma patří k největším sakrálním stavbám na Moravě. Velkolepý chrám bývá, zvláště v posledních letech, několikrát v roce zcela zaplněn poutníky, kteří přicházejí uctít vzácnou sochu Madony ze Sternberka, jež je umístěna na hlavním oltáři nad svatostánkem. Tato kamenná gotická socha Madony s dítětem, řadící se do okruhu tzv. usmívajících se madon, patří k nepočátným skvostům české gotické plastiky krásného slohu. Její historie je obohacena tajemstvím. Zhotovena byla koncem 14. století pro tehdejší klášterní kostel. Přestála dobu rozkvetu i úpadku kláštera, jeho zrušení i tragický odsun tehdejšího německého obyvatelstva. V posledních staletích o ní není téměř nikde zmínka. Až v 50. letech 20. století, v době komunistického útlaku církve, byla objevena tehdejší duchovním správcem P. Josefem Pospíšilem v sakristii filiálního kostela v Babicích. Znehodnocena přemalbami, ležela zde nepovšimnuta snad několik let. Po nákladném restaurování byl tento umělecký, ale hlavně duchovní poklad farnosti odebrán a socha byla umístěna jako exponát na sternberském hradě. Teprve na žádost současného duchovního správce byla socha vrácena a umístěna na hlavní oltář pod zlatý baldachýn, který – do té doby prázdný – jako by čekal na své důstojné naplnění.

Farnost poprvé uctila slavnou sochu Sternberské Madony v roce 1999 na svátek Obětování Páně, kdy jsou ve farním kostele představovány děti, které se připravují na první sváté přijímání. Spolu s rodiči jdou děti s rozžatými svícemi kolem oltáře a obětují svou křestní svíci a prosí Matku Boží za dobrou přípravu k přijetí svátostného Spasitele. Spolu s nimi konají tento průvod všechny matky z farnosti a děkují tak za své děti. Úmysl farnosti vyzvat Madonu ze Sternberka jako ochránkyni našich rodin byl potvrzen téměř nadpřirozeným způsobem bez jakéhokoli zásahu farníků nebo duchovního správce v jubilejním roce 2000. V kalendáři jubilea bylo datum 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně – titulární slavnost kostela ve Sternberku – uvedeno jako diecézní pouť rodin s obnovou manželských slibů. Dodnes se nepodařilo vypátrat, kdo z kompetentních organizátorů jubilejních oslav určil tuto pouť právě do Sternberka.

Touto poutí byla obnovena dávno zapomenutá tradice poutí na slavnost Zvěstování Páně ve Sternberku. Největší událostí pro naši farnost – a věříme, že i pro celé okolí bývalých Sudet – byl 8. říjen 2000. Tato neděle byla jubilejním dnem díky za farnost a za úrodu, pro Sternberk navíc dnem udělení svátosti břimování, které se v této farnosti konalo po dlouhých 30 letech. To, že v tento den se rozhodl Svatý otec Jan Pavel II. spolu s biskupy z celého světa shromážděnými v Římě zasvětit lidstvo Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a svěřit do její ochrany třetí tisíciletí, jsme se dozvěděli několik málo dnů předem. Požádali jsme otce arcibiskupa, zda bude možné vykonat toto

zasvěcení i ve Sternberku, a on rozhodl, že i on provede toto zasvěcení na závěr slavnosti břimování před sochou Sternberské Madony! Duchovní význam této slavnosti zasvěcení Madoně ve Sternberku nejsme schopni posoudit, ale chápeme, že tato událost povede k duchovnímu probuzení severomoravského pohraničí a přinese duchovní posilu všem poutníkům a především rodinám. Každý rok budeme v sobotu po 8. říjnu poutní bohoslužbou za toto zasvěcení děkovat při mši svaté. Poutě rodin ve Sternberku na slavnost Zvěstování Páně a poutě vůbec se tedy stávají novou tradicí ve městě, jehož tradici odsun německých obyvatel oslabil. Proto i v letošním roce zveme na poutě ke Sternberské Madoně, ochránkyni rodin.

P. Josef Červenka,
duchovní správce

Poutě ve Sternberku v roce 2001

- 24. 6. – děkovaň pěší pouť ze Sternberka na Svatý Kopeček
- 14. 7. v 10 hodin – příměrní mše svatá, první příměrní sternberského rodáka od II. světové války
- 19. 8. v 10 hodin – farní pouť u kapličky Panny Marie na Vinohradské ulici
- 8. 9. v 10 hodin – svátek Narození Panny Marie
- 13. 10. v 10 hodin – děkovaň pouť za zasvěcení třetího tisíciletí Panně Marii z 8. 10. 2000
- 17. 11. v 10 hodin – výročí posvěcení chrámu
- 1. 1. 2002 půlnoční mše svatá

Program konaných poutí

- 10.00 hodin – mše svatá, občerstvení, prohlídka galerie, návštěva kláštera sester klarisek kapucinek
- 13.00 hod. – katecheze pro poutníky
- 14.30 hod. – litanie k Panně Marii, svátostné požehnání

SDĚLENÍ REDAKCE INZERUJÍCÍM

Vážení přátelé, rádi Vám poskytujeme inzertní služby, neboť jde o věci křesťanského života, jeho praktické stránky. Není však v našich možnostech ověřit a zkontrolovat všechna fakta v inzerátu uvedená. Proto Vás prosíme, abyste uváděným údajům, ale i stylizaci inzerátu věnovali pozornost. Zkuste se vžít do člověka, který o Vaši záležitost čte v inzerátě poprvé v životě: dovidá se vše potřebné pro svou předpokládanou kladnou odpověď? Vaše péče inzertním textům nám ušetří zbytečné náklady, které vznikají ověřováním, opravami a doplňováním neúplných údajů.

Inzerující odpovídá za věcný obsah inzerátu, jeho pravdivost, smysluplnost, aktuálnost, také je odpovědný za údaje o termínech, místech konání akcí, za telefonní čísla a čísla bankovních spojení. Týdeník Světlo poskytuje grafické zpracování a jazykovou korekturu. Za to si účtujeme u oznámení a nekomerčních inzerátů 6 Kč za cm², komerční inzeráty zveřejňujeme za poplatek 55 Kč za cm².

Inzeráty přijímáme písemně a faxem (adresa redakce v tiráži na str. 16), nebo e-mailem: knihy@maticecm.cz. Děkuje se za pochopení, těšíme se na další spolupráci.
Redakce Světla

Pouť k Panně Marii Pomocnici křesťanů na Chlumecku v Luži 1. července 2001

Program: 7.00 hod. mše sv. – P. Josef Hubálek ● 8.00 hod. mše sv. – ThLic. Bohumil Kolář ● 9.30 hod. ThLic. Jiří Heblt – přednáška: Eucharistie v životě křesťana ● 11.00 hod. mše sv. – Mons. Dominik Duka ● 15.00 hod. svátostné požehnání

POUŤ RODIN NA SV. KOPEČKU U OLOMOUCE

Na začátek šk. roku v sobotu 1. 9. 2001 se na Sv. Kopečku u Olomouce uskuteční arcidiecézní pouť rodin. Rodiny se budou moci zapojit do liturgie mše sv. pro rodiny a následného programu pro všechny členy rodiny. Začátek v 10.00 hod.

NABÍDKA DOVOLENÉ PRO RODINY S DĚTI

A) REKREAČNÍ ZAŘÍZENÍ LHOTA U OLEŠNICE (okr. Blansko)
Program: Rekreačně-poznávací, vycházky, sport, programy pro děti. Po dohodě možnost společných akcí a setkání, večerní modlitba, mše sv. atd...

Početnější rodiny mají na třetí a další dítě slevu cca 200 Kč
Cena: dospělá osoba 1 680 Kč plná penze + ubytování
dítě 3-10 let 1 450 Kč plná penze + ubytování
dítě do 3 let 140 Kč režie, bez nároku na lůžko a stravu

Termíny: od 15. 7. do 21. 7. a od 22. 7. do 28. 7. 2001

B) SPÁLOVSKÝ MLÝN – skautský tábor

(okr. Nový Jičín)
Cena: dospělý 1 510 Kč plná penze + ubytování s lůžkovinami
dítě 3-10 let 1 280 Kč plná penze + ubytování s lůžkovinami
dítě do 3 let 140 Kč režie, bez nároku na lůžko a stravu

Termín: od 19. 8. do 25. 8. 2001

C) REKREAČNÍ ZAŘÍZENÍ SOBOTÍN

(okr. Šumperk)
Cena: dospělá osoba 1 680 Kč plná penze + ubytování
dítě 3-10 let 1 450 Kč plná penze + ubytování
dítě do 3 let 140 Kč režie, bez nároku na lůžko a stravu

Termíny: od 12. 8. do 18. 8. a od 19. 8. – 25. 8. 2001

POBYT PRO OSAMĚLÉ MATKY S DĚTI

Hranice, internát SPS a SOU

Termín: od 21. 7. do 28. 7. 2001

Charakteristika: Ubytování je zajištěno ve 3lůžkových pokojích s plnou penzí. Přímou v areálu internátu se nachází jídelna. Program: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvodu, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy.

O přihlášku na víkend a letní pobyty i bližší informace o pořádaných setkáních si napište na adresu:

Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. 068/55 00 250 (- 253), e-mail: rodina@arcibol.cz

Oprava inzerátu z minulého čísla: V poutní kapli sv. Antonína Paduánského na hoře Světlině u Krakovce se poutní slavnost za účasti otce biskupa Mons. Hrdličky koná v **neděli 17. června** (a nikoli 10. června, jak bylo chybně uvedeno.) Ostatní údaje zůstávají v platnosti. K chybě došlo při sazbě a čtenářům Světla se za toto nedopatření omlouváme.

Liturgická čtení

Neděle 17. 6. –

11. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Sam 12,7-10.13

Ž 32(31),1-2.5.7.11

Odp.: srov. 5c (Odpust', Pane, co jsem zavinil hříchem.)

2. čt.: Gal 2,16.19-21

Ev.: Lk 7,36-8,3

Pondělí 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1-10

Ž 98(97),1,2-3ab.3cd-4

Odp.: 2a (Hospodin uvedl ve známost svou spásu.)

Ev.: Mt 5,38-42

Úterý 19. 6. – nez. pam. sv. Jana

Nepomuckého Neumanna

nebo sv. Romualda

1. čt.: 2 Kor 8,1-9

Ž 146(145),2,5-6.7.8-9a

Odp.: 1b (Duše má, chval Hospodina!

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 5,43-48

Středa 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6-11

Ž 112(111),1-2.3-4.9

Odp.: 1a (Blaze muži, který se bojí Hospodina.)

Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Čtvrtek 21. 6. – památka sv. Aloise

1. čt.: 2 Kor 11,1-11

Ž 111(110),1-2.3-4.7-8

Odp.: srov. 7a (Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 6,7-15

Pátek 22. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Ez 34,11-16

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.)

2. čt.: Řím 5,5-11

Ev.: Lk 15,3-7

Sobota 23. 6. – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9-11

1 Sam 2,1,4-5.6-7.8abcd

Odp.: srv. 1a (Mé srdce jása v Bohu, mém spasiteli.)

Ev.: Lk 2,41-51

večer: vigilie slavnosti Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,4-10

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 6b (Od klína mé matky byls mým ochráncem.)

2. čt.: 1 Petr 1,8-12

Ev.: Lk 1,5-17

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 17.6. 18.6. 19.6. 20.6. 21.6. 22.6. 23.6.

Antifona	1028	1044	1060	1075	1754	772	1653
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1755	772	1653
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	773	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1756	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	700	1049	1276	1080	1757	774	1384
Prosby	1033	1049	1065	1080	1757	774	1655
Záv. modlitba	700	1050	1276	1080	1392	774	1384

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1264	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	775	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1265	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	775	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	774	1131

Nešpory: SO

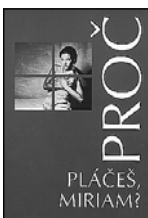
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	768	776	1394
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	769	776	1395
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	769	776	1751
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	771	778	1395
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1090	771	779	1395
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	771	779	1395
Záv. modlitba	700	700	1060	1276	1090	774	774	1396
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

PROČ PLÁČEŠ, MIRIAM?

Výběr nejpodstatnějších textů stejnojmenné německé knihy, jejímž tématem je pointerupční syndrom. Sestavil a přeložil P. MUDr. Ladislav Kubíček. Kniha upozorňuje mladé ženy na závažnost tohoto problému a chce jim pomoci, aby včas poznaly následky interrupce. Výpovědi mnohých žen a lékařů svědčí o těžkém šoku po potratu, který narušuje psychiku postižených velmi závažným způsobem, a to celoživotně. Jako by šlo o výkřik člověka, který nemohl spatřit světlo světa: „Proč...?“

Malice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 42 stran, 45 Kč

několika století jedním z hlavních hrdinů příběhu. Dva mladí šlechtici, kteří se rozhodují o svém budoucím životě, nacházejí v něm svého přímluvce a pomocníka na strastiplných cestách životem.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 208 stran, 199 Kč

UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU DUCHOVNÍMU OTCI

Kniha ruského „Poutníka“ se dočkala v západním světě nečekané popularity. Jsou zde zřejmé prvky setkání metod modlitby východní i západní. Ty metody mohou lidi navzájem přiblížit, ale možná i oddělit. Způsob modlitby je však vždycky osobní, většinou neopakovatelný. S Bohem i lidmi nás však neomylně spojuje osoba Bohočlověka Ježíše Krista. Nejenom ruský „Poutník“, ale i každý křesťan se má snažit o to, aby ho vzýval celým srdcem. Jenom tak se stane upřímnou modlitba, kterou nás naučil On sám: Otče náš...

Refugium, váz., přebal, zúž. A5, 280 stran, 290 Kč

Józef Augustyn:

KŘIVDA, ODPUŠTĚNÍ, SMÍŘENÍ

Zvukový záznam rekolekce (3 audiokazety) konané ve dnech 10.-12. listopadu 2000 v kostele sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích. Hlavním tématem je ublížení, které bývá obvykle velice bolestnou vzpomínkou, k níž se zpravidla neradi vracíme. Týká se to především zranění způsobených našimi nejbližšími v raném dětství. Občas se však vyskytnou i tak velká ublížení, že přesahují emocionální a duchovní možnosti dospívajícího jedince. Protože je nedokáže sám unést, zasouvá je kamsi do hlubin podvědomí a jakoby podivuhodně na ně zapomíná. Pro některé je pak dětství a zčásti též dospívání přikryto právě kvůli hlubokému zranění bílými místy zapomnění. Cestu k vyléčení těchto šrámů na duši ukazuje polský jezuita J. Augustyn.

Karmelitánské nakladatelství, 240 Kč

André Nahum: ŽIDOVSKO-ARABSKÁ MOUDROST A HUMOR

Sbírka krátkých příběhů představuje lidovou moudrost a humor severní Afriky tak, jak se traduje mezi tuniskými Židy. Všechny příběhy spojuje mytická postava mnoha podob, která je v některých příbězích Židem a v jiných Arabem. Některé historicky byly převzaty a adaptovány Židy z arabského folklóru, jiné jsou původem židovské. Byly posbírány z originálních lidových vyprávění, která doprovázela dvacet století trvající přítomnost Židů v tuniském Maghrebu. Jsou to lidové příběhy humorného ladění. Kniha obsahuje i přísloví a rčení a jejich výklad.

Portál, váz., zúž. A5, 176 stran, 189 Kč

Maria Calasanz Ziescheová: ODKAZ

Po stopách Heřmana z Reichenau

Historický román, který autorka zasadila do počátku 15. století, mnoho let po smrti Heřmana z Reichenau. A právě tento světec se stane i přes hranici

Malice cyrilometodějská s.r.o.
 Olomouc, 5/2000
 PoNoS, 779 00 OLOMOUC 9

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – rydénik Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.ova.incenel.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky rydénku i knih. Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.